

КВАНТОВИЯТ СВЯТ – ОПИСАНИЕ НА КАРТИНАТА НА СВЕТА

МИХАИЛ ЗАРЕЧНИЙ

Въведение

Много от вас навярно са се срещали с твърденията от типа: *„Материята не се различава от пустотата. Пустотата не се различава от материята. Материята – това е пустотата. Пустотата – това е материята.... Затова в пустотата няма материя...”*. Това е цитат от „Сутрите на Сърцето” и авторът е Гаутама Буда. А ето думите на Буда за илюзорността на обкръжаващия ни свят: *„Навсякъде присъстващите феномени – всички са илюзорни и пуси”*. Това се отнася и за времето, и за пространството. Наличието на пространството и времето, атомите и

елементарните частици, пък и на самото наше „аз”, съгласно махаянския буддизъм, е илюзия.

Не по-малко шокиращи могат да ни се сторят и описанията на много чисто „технологични” понятия, използвани в будизма, като нанапример: *„Не-мисълта – това е, когато мисъл има и няма. Това е умение да се не-мисли, потапяйки се в размисъл”*.

Много подобни изказвания изглеждат блънувания, но няма никакви съмнения, че Буда е знаел, за какво е говорил. Ние ще се опитаме да изследваме тези и други изказвания, пък и въобще мистическата картина на света, от позицията на последните достижения на квантовата физика.

Също ще засегнем много интересните теми за живота, смъртта, времето, реалността, съзнанието, паранормалните и тайнствените явления. А също ще засегнем връзката между физиката и езотеричните практики и ще се постараме да дадем не само физическа обосновка на някои от тях, но и достатъчно ясни препоръки по тяхното използване. Само не мислете, че от мен ще чуете истината. Както винаги, аз ще закачам фиде върху ушите си, а вие не забравяйте да го изтръсквате! Напълно е възможно, нашата беседа да се окаже полезна даже за онези, на които им се струва, ще се повтори, че са разбрали всичко отпреди.

Сега, от примерите на конкретните експерименти, ние ще се запознаем с базовите понятия на квантовата физика и ще ги направим понятни и „работещи”. А след това ще преминем към онова, което обикновено се отнася към мистиката, макар мистиката да започва точно сега. Започваме.

Съгласно класическата физика, изследваният обект може да се намира в някое от едно от множествата възможни състояния. Той не може да се намира обаче в няколко състояния едновременно, т.е. не може да се придаде никакъв смисъл на сума от възможни състояния. Ако сега се намирам в стаята, следователно, не съм в коридора. Състоянието, когато едновременно се намирам и в стаята, и в коридора, е лишено от смисъл. Нали не мога в едно и също време да се намирам и тук, и там! И не мога едновременно да изляза оттук през вратата и да изкоча през прозореца. Аз или излизам през вратата, или изскачам през прозореца. Както се вижда, такъв подход напълно се съгласува с житейския здрав разум.

Обаче в квантовата физика такава ситуация се явява само една от възможните. Състоянието на системата, когато е възможен или единият вариант, или другият, в квантовата механика се наричат смесени или смес.

Това състояние, което не може да се опише с помощта на вълновата функция заради неизвестността на компонентите, е обусловено от нейното взаимодействие с обкръжението. Иначе казано, това е

този случай, когато нашата система се явява част от друга система и между тях съществува взаимодействие. Подобни състояния се описват от така наречената матрица на плътността. В този случай може да се говори само за вероятност от различни изходи на експерименталните измервания.

Сега е добре известно, че в природата съществува и съвсем друга ситуация, когато обектът се намира в няколко състояния едновременно, т.е. съществува наслагване на две или по-голям брой състояния едно върху друго. И не просто наслагване, а наслагване, без каквото и да е било взаимно влияние. Например, експериментално е доказано, че една частица може едновременно да преминава през два процепа в непрозрачен екран. Частицата, преминаваща през първата цепнатина – това е едното състояние. Същата частица, преминаваща през втората цепнатина – това е другото състояние. И експериментът показва, че се наблюдава сумата на тези състояния! Т. е. частицата едновременно преминава през двете цепнатини! В такъв случай се говори за суперпозиция на състоянията.

Става дума за квантова суперпозиция (кохерентна суперпозиция), т.е. за суперпозиция на състоянията, които не могат да бъдат реализирани едновременно от класическата гледна точка. Т.е. това е суперпозиция на алтернативните (взаимоизключващи се от класическата гледна точка) състояния, която не може да бъде реализирана в класическата физика. Нататък под думата „суперпозиция” се разбира именно квантовата суперпозиция. Суперпозиционните състояния се описват с помощта на така наречената вълнова функция, която наричат също и вектор на състоянията. Съгласно аксиоматиката на квантовата механика, с вектора на състоянията се осъществява пълно описание на затворените (т.е. не взаимодействащи с обкръжението) системи.

Наличието на тези два типа състояния – смес и суперпозиция – се явява възлово за разбиранията на квантовата картина на света. Друга важна за нас тема ще бъдат условията на прехода на състоянията на суперпозицията в смес и обратното.

Прозорец в квантовия свят

И така, експериментите над микросвета еднозначно говорят за възможност на суперпозиция, когато обектът се характеризира със съвкупност от състояния, всяко от които, на пръв поглед, изключва другото. И говорят също за възможност за нелокална връзка между обектите. Да си зададем въпроса: какво е нужно за наблюдение на състоянието на суперпозицията? Може ли да се наблюдава състояние на суперпозиция не само в микросвета, но и в макросвета, в нашия всекидневен живот? Можем ли реално да усещаме своята заплетеност и свързаност с останалия свят и да се възползваме от това? Можем ли проявяваме и правим реалност онези компоненти

на суперпозицията на обкръжаващия ни свят, които са ни желателни? Можем ли да кажем „Нека да бъде!” (светлина, тъмнина, земя, вода...)? Или ние живеем в „обективния” свят и нашата съдба е да се стараем разумно да се вписваме в едни или други причинно-следствени вериги? Тоест, в основата на Битието стои твърдият ход на историята или нашата, с вас, Свобода и Воля?

Не е възможно да дадем веднага прост и изчерпателен отговор на тези въпроси, затова ще ги разглеждаме постепенно.

Отговорът на първия въпрос е достатъчно ясен: за наблюдението на суперпозицията ние не трябва да фиксираме състоянието на обекта, който наблюдаваме. Но какво значи да фиксираме? Кой осъществява фиксацията на състоянията? Прибор от типа на нашия мимолетен детектор? Или наблюдател? Или е необходимо наличието на прибор и на наблюдател? Отговорът на този въпрос се дава от теорията на декохерентността. Декохерентността – това е процес на загуба на кохерентност на квантовите суперпозиции в резултат на взаимодействието на системата с обкръжаващата среда. Това е този универсален механизъм, който превежда суперпозиционното квантово състояние в смесено, т. е. проявено, наблюдаемо и класическо. Преди да продължим тази тема, искам да разкажа по-подробно за отворените и затворените системи.

Във всекидневният живот ние си имаме работа с отворени системи, когато имаме някакъв обект, който наблюдаваме (например камък) и имаме нещо външно по отношение на него (например – пясък, ние самите, пък и цялата останала вселена около камъка). Очевидно е, че обкръжението може да взаимодействува с нашия обект и така да влияе на състоянието му. Освен това, в обкръжението може, така или иначе, да се записва информация за състоянието на обекта. И нашият обект, разбира се, също записва в някаква форма информация за състоянието на обкръжението си.

Пример за затворена (цялостна) система е Вселената. В нея го има всичко, което го има и всичко, което може да бъде. Извън нея, по определение, няма нищо, което би могло да ѝ повлияе и няма нищо, което би могло да записва информация за състоянието ѝ. Нали ако нещо подобно има, това по определение се явява част от Вселената и влиза в нея. Под запис сега ние имаме предвид всякакво изменение на състоянията на външната подсистема под влияние на взаимодействията с отделената. Подобни затворени системи могат да се създадат и в лабораторни условия, за което трябва да се изключи влиянието на обкръжението върху нашата система и също да се следи състоянието на системата да не оказва влияние на състоянието на обкръжението.

Ето така, теорията за декохерентността утвърждава, че състоянието суперпозиция, в която и да е система, е възможна само в случай, ако в обкръжението не се записва информация, достатъчна за разделяне в компоненти на суперпозицията. Тези думи имат точна математическа формулировка в теорията: необходимо е интегралът на прекриването на векторите на различните състояния на обкръжението, съответстващи на различните компоненти на суперпозицията на нашата система, да е много по-малък от единица. С други думи, важно е състоянието на нашата система не твърде много да се заплита със състоянието на обкръжението. Иначе, за осъществяване на състояние на суперпозиция в някаква система е необходимо системата да не взаимодейства с обкръжението със сила, достатъчна за запис в обкръжението на информация, позволяваща да се разделят компонентите на вектора на състоянието на тази система.

По такъв начин суперпозиционните състояния могат да съществуват само в затворени системи, когато няма взаимодействия, довеждащи суперпозицията в смес. В крайна сметка, суперпозицията в откритите системи е невъзможно да се наблюдава, ако се ограничим само от самата система, без да засягаме обкръжението.

Какво става в откритите системи? Много просто. В тях суперпозиционните състояния преминават в смесени, заради записите в обкръжението на информацията за състоянието на системата, случващи се в хода на взаимодействията. Възможни са и обратни преходи, от смесени (класически) състояния към чисто квантови. Указаните процеси в днешно време извънредно интензивно се изучават във физичните експерименти, целящи създаване на квантовия компютър.

Случаят, когато наред с квантовите корелации присъстват и класически корелации, е характерен за всички обкръжаващи ни тела и се нарича смесено заплетено състояние. Смесено-заплетените състояния възникват от взаимодействието на обектите един с друг, което довежда до частична загуба на кохерентност. Тези състояния може да се характеризират със съотношенията на класическите и квантовите корелации, или, просто казано – с изразеността на класическите и квантовите свойства.

Да разгледаме сега система, състояща се от две подсистеми: аз и обкръжаващата ме Вселена. Тоест, аз сякаш допълвам Вселената до цялостта ѝ и заедно образуваме затворена система, която се намира в суперпозиционно състояние. В същото време като отделност и аз, и обкръжаващата Вселена се намират в смесено заплетено състояние по силата на наличието на взаимодействие между нас. Въпрос: какво е необходимо, за да усещаме реално своята квантова заплетеност със Света? Възможно ли е това и ако да, то до какви предели? Какво е необходимо, за да имаме възможност осъзнато да съберем света около себе си, тоест осъзнато да проявим всяка компонента на суперпозицията от безкрайният им брой във вектора на състоянието на Вселената?

Някои от вас са уверени и вече се досещат, какъв ще бъде отговорът. Той следва от теорията за декохерентността и е формално прост: за да бъде квантов наблюдател, „Аз“ не трябва да взаимодейства с обкръжението! Това значи, че „Аз“ – тоест онази част от съзнанието, която смятам за „своя“ – трябва да не променя своето състояние даже в този случай, ако тялото и психиката

взаимодействуват с обкръжението и тяхното състояние се променя. Моето внимание трябва да бъде там, където „нищо не става”, аз трябва да се усещам като неизменният център на битието, който не е засегнат от нищо, от никакви външни събития. Само в този случай аз ще се намирам в състояние на максимална квантова заплетеност с обкръжението, защото ще сведа до минимум своето взаимодействие с обкръжението до това равнище на съзнанието, на което се намирам. Тогава, потенциално, аз мога да видя цялата реалност, да проявя всеки неин аспект, защото не съм отъждествен със структурите, механически осъществяващи декохерентност на обкръжението и създаването на класическа реалност наоколо и мога да управлявам тяхната работа. Ще подчертая, че тук ние имаме в предвид под „Аз” не тялото и не психиката, а много по-дълбоки структури.

Малко по-късно ще изясним, кога и как суперпозиционните и заплетените състояния се проявяват в живота на „всекидневния” човек, а сега ще се постареем да изясним, какво е това „неизменен център на битието” и „много по-дълбоките структури” в нашето съзнание и как можем да ги открием в себе си. Веднага ще кажа, че става дума за равнище на съзнанието пределно далеч от всекидневното, привично отъждествяващо „Аз”-а с тялото и психиката. За да ни е по-лесно да вникнем в този въпрос, първо ще кажем няколко думи за равнището на съзнанието въобще и пластове възприятие на реалността.

Равнища на съзнанието

Пред вас, на първата редица, е Наташа. Вие вече отдавна я познавате. Какво виждате в нея? Нека всички желаещи се изкажат и нека всеки следващ да добавя нещо, което е изпуснал предишния. И така, какво виждате, гледайки Наташа?

- Симпатична блондинка, добре облечена, сексуална, омъжена.
- Среден ръст, зелени очи, шофира голям джип.
- Леко уморено момиче, много е добра, на всички помага. Навярно малко спи, нали има малки деца.
- Немирница е! Не си ври пръстите в устата й!...
- Водеща от Симорон (интернет сайт – бел. прев.), много е разбрана. Понякога Михаил едни такива ще ги наговори, че

нищо не се разбира, а тя ясно и просто ще разкаже, какво и как да се направи.

- И много езици знае, доброто образование се чувствува.
- А аз виждам около нея равномерно светене в златисти, понякога пурпурни, отенъци.
- На мен просто ми е приятно да съм до нея, чувствам нещо такова и това е.
- А аз чувствам душата й, която се оказва тук, пред нас, в този живот... И нищо не искам от нея. Аз просто я разбирам.

И така, виждаме, че в един и същ „обект” може да се видят различни страни. Пластовете на възприятието (синоним на картините на света, т. е. на онова, как вие възприемате като света) може да са много, безкрайно много. Те може да се систематизират – със задействането на чакрите или игровите участъци, или на контурите на съзнанието на Тимъти Лири... Подобна систематизация сега не е много важна, но все пак ще отделим няколко възлови „канала” от възприятията на реалността, основно следвайки класификацията на Рам Дас, от книгата „Зърно в мелницата”. При нас всичко на всичко ще бъдат само седем:

1. Физически (имат значение всички параметри – ръст, пол, облекло и т.н.);
2. Психологически (тук са важни отношенията, емоциите и психологическите характеристики);
3. Ментален (тук важно е достигането на конкретните цели, ползата, ефективността, способностите на ума, образованието и т.н.);
4. Финноматериалният енергетически план (с който имат работа екстрасенсите, иглотерапевтите и т.н.);

5. Планът на душата – не знам, как да го нарека по-точно. Тук нищо не ви трябва от друг човек. Той е избрал своето, живота си и приключения си; вие сте избрали своят. Вие го чувствувате, способен сте да споделите състоянието му, но съществувате отделно от него.

За много хора са достъпни само първите три канала, за тях това е единствено съществуващата реалност, те даже не се досещат за наличието на другите й пластове, за другото световъзприемане. Всеки канал на възприятието – това не е друго, освен способ за интерпретация на света, определяем, в крайна сметка, от нашите привързаности и от значимите за нас обекти. Белези, както ние ги наричаме. Разбира се, всеки пласт на възприятието определя и съвкупността от събития, които могат да стават в събрания по такъв начин свят.

Оказва се, че освен петте назовани, съществуват още два канала, наличието на които слабо се осъзнава от някого: каналът на всеобщото единство и каналът, където изчезва разделението на битие и небитие, където, както е казал Гаутама Буда, *„пустотата е форма, а формата е пустота“*. Всички канали са абсолютно равноправни, сред тях няма по-важни или по-за предпочитане, или по-маловажни. Нашата свръхзадача е едновременно присъствие във всички, това става достъпно при усвояването на последния от каналите, където небитието и битието стават синоними. Само в този случай ние можем да осъзнаем, какво и как „детектираме“, защото тук не сме обусловени от нищо и можем да се намираме във всяка позиция. А днешната наша реална задача е да видим другите канали и леко да преминем от канал в канал.

Само да се фиксираме върху един от каналите и цялото многообразие на света изчезва, ние съществуваме само в някаква плоскост, събитията в която придобиват неимоверно значение. Трябва ли да казваме, че пълноценният живот в радост и без страх става в този случай практически невъзможен, нали сме се стеснили до възприятието на някое от едно от редицата събития и не виждаме взаимодействието му с другите. Оттук – неизвестност, съмнения и страх. Повече от това, за нас започва да действа законът за запазване на количествата неприятности; каквото и да правехме, намирайки се на едно и също равнище, тяхното количество няма да стане по-малко.

Обратното, ако сме способни да видим събитията от различните пластове на възприятието, да ги видим обемно; всички наши опасения, неприятности и проблеми ще изчезнат от само себе си. Поточно, ние започваме прекрасно да разбираме тяхната илюзорност; нали те могат да съществуват само тогава, когато не сме способни да ги погледнем отвън, от друга позиция, от други пластове на реалността, от които изглеждат съвсем другояче – понякога даже като благо. А заедно с това, в това състояние ще започнем да действваме много по-успешно, нали сега виждаме не само различните събитийни редове, но и тяхното взаимодействие.

А се фиксираме в стеснено състояние само затова, защото някакви събития, обекти на един от каналите изведнъж стават за нас по-значими, отколкото други. Ние самите ги отделяме, привързваме се към тях и се фиксираме върху съответстващия канал на възприятието. И далеч не винаги осъзнаваме нашата свързаност. Колкото по-силно сме привързани към това единственото, толкова по-малко достъпни стават другите пластове на реалността. Привързаностите, всъщност, са точно онзи детектор, който проявява една или друга компонента на реалността, просто по силата на това, че те ни обезпечават енергийно взаимодействие с нея.

Силата на привързаностите е подобна на дълга връв – козата стои до дървото. Няма привързаности, козата е свободна, гуляе където иска и може да види всичко, което е наоколо. Ако тези кози бъдат изслушани, едва ли техните мнения ще съвпаднат за онова, което го има в света и какво може да се случва в него.

А сега ще кажа няколко думи за загадъчните шести и седми канали. Ще започнем с шестия – каналът на всеобщото единство, връзката на всичко с всичко. Навярно, всеки от вас помни моментите на любов, на абсолютно уединение, което поне веднъж ви се е случвало в живота. Това е шестият канал, с нищо не можеш да го сбъркаш. Ако при известните ни от светския живот канали на първия план излизаха материални обекти, или емоции, или още нещо и те „хващаха“ нашето внимание, то при шестия това го няма. Вече на първи план е излязло твоето осъзнаване (синонимът му е пустота, или ясност, или видение), а всичко останало служи за фон. Например, сега

болшинството от вас ме слуша, аз се явявам „фигура”, а всичко останало за вас е фон. Ако четете книга, тя е на първи план, а останалото е фон. Повиква ви някой – това излиза на първи план, а книгата отива във фона. Тоест съществува обект в първия план (фигура) и фон към него. Там няма значими обекти – там всичко е еднакво значимо. Ти виждаш всичко както винаги, но сега всичко е едно, ти си аз и аз съм ти и ако в предишните канали си отделен от другите и действуваш заради интересите си, то тук това го няма. Ти си едно със света. Всичко се възприема някак отвътре, от пълна тишина... Мислите отнякъде изникват от пустотата и си отиват от пустотата. А ти си тази пустота и няма нищо освен нея. Ти вече не си някаква форма, не си тяло и не си ум, ти си Съзнание, със синоним Яснота, със синоним Пустота, със синоним Любов.

Сега характеризирах този канал от различни страни, той просто не може да се характеризира само с една страна, има много страни и са възможни десетки проекции на това състояние на възприятието с плоскостта на езика. В него съществува качествено различие от предхождащите го канали: ако по-рано си действувал в по-голяма или по-малка степен разделно от другите, заради личните си интереси, то това сега го няма.

За седмия канал на възприятието е практически невъзможно да се каже нещо конкретно, по-добре е да разкажа за пътя към него. Разбира се, за един от възможните.

Ще започна отдалеч. Практически всеки човек, след някаква тренировка (понякога, наистина, доста продължителна), може непосредствено да осъзнае положението на тялото си, във всеки момент да знае вътрешностите си, как са разположени ставите, кои мускули са напрегнати или разхлабени, вдива ли или е издишал.

По-сложно е да се види работата на ума, да се види възникването и изчезването на мислите, да се научиш да попадаш в промеждутъка между тях в състоянието на не-ум. По-сложно е, защото сме обхванати от мислите, от тяхната значимост и се отъждествяваме с тях. Ключовото понятие в този път е Свидетел. Свидетел е този, който наблюдава ставащото с теб, включвайки твоите мисли и усещания, при което наблюдава абсолютно незаинтересовано. Всичко, абсолютно всичко наоколо, даже мислите и емоциите, се явяват външни по отношение на него. Субективно това обичайно се преживява като вътрешно пространство, подобно на Absolute Space при Нютон, в което произтичат всички събития, а самото то е вечно и неизменно и нищо не е способно да му повлияе. В позицията на Свидетел ти излизаш зад пределите на всички чувства, емоции, мисли и усещания, които предоставя тялото. На първи план е излязло осъзнаването, няма по-значими обекти или по-малко значими, всичко наоколо е еднакво значимо и теб те запълва любовта към всичко, което виждаш наоколо. Възниква Единството, връзката на всичко с всичко. Ти виждаш всичко околно, но някак отвътре, от глъбините на неподвижните води и виждаш абсолютното съвършенство наоколо.

Струва си поне веднъж да се почувствува това състояние, кагато става ясно, че ти си много повече от своите емоции, мисли и представи, те – не са ти, те са твое поражение, но това не си ти, нали можеш да ги наблюдаваш като външен по отношение на теб обект.

Усвояването на позицията на Свидетеля, способващо за откриването на шестия канал, това още не е предел, защото остават позициите „наблюдател-наблюдаемо” и „битие-небитие”. Обаче, може да се застане и над тази опозиция, мистиците понякога обозначават това състояние като „Свидетел на Свидетеля”. И това открива пътя към седмия канал, където небитието се слива с битието и където „формата е пустота, а пустотата е форма”. „Свидетелят на Свидетеля” е и Квантовият наблюдател, онова самото истинско „Аз”, с което започнахме този разговор.

Тук, по свидетелствата на много мистици, става някакъв взрив, квантов скок, когато идва абсолютно ясното разбиране, че съществува едно, а не две, че Свидетелят не само наблюдава ставащото наоколо, но и го създава. Ти изведнъж отчетливо виждаш, че всички наши емоции, мисли и действия произлизат и се връщат към него, че това е и нашият истински център, абсолютно неподвластен на каквито и да е било външни въздействия. Осъзнавайки това, ти отново придобиваш възможността да действаш и живееш ОТ ЦЯЛОТО, извън предишното шизофренично разделяне на части. И ти става съвършено ясно, че няма никакви външни сили, че този самият Свидетел е и твоето

истинско „аз”. И това истинско „аз” обхваща не само теб..., то обхваща всичко наоколо. И в същото време него го няма. Обективно го няма. И тебе те няма. И няма никого, освен теб.

Това е коан, коан за търсачи, желаещи да узнаят, кои в действителност са те, болшинството хора нямат никаква „обективна” необходимост да го решат.

А който го реши, ще види, че този неизменен център на битието, с който започнахме, присъства във всеки от нас и представлява не нещо друго, а цялостната Вселена!

Физическите основания за този извод са прости. Това е квантова заплетеност на състоянията в затворената система наречена Вселена. Още веднъж ще се докоснем до тях, когато ще говорим за Източника на Реалността.

А засега да отбележим, че от позицията на физиката каналите на възприятието се различават на първо място по силата си на взаимодействие с обкръжението на онзи участък от спектъра на съзнанието, върху който се намираме, с който сме отъждествени, т. е. считаме за „свой” и неговото направление. Точно така, както тялото ти се състои от онова, което ядеш, твоята душа се състои от онова, върху което е насочено вниманието ти. Така, при направление на вниманието върху предметния свят идва интензивното взаимодействие с него и в съзнанието се отразява голямо количество информация за обкръжението. По силата на ставащото при тази декохерентност равнището на квантовата заплетеност с обкръжението е ниско и светът в този случай пред нас застава във вид на изолирани, класически обекти с установени причинно-следствени връзки. В този случай ти преимуществено възприемаш себе си като тяло.

Психологическото и менталното равнище на възприятието малко се различават по енергията си на взаимодействие (т. е. привързаностите) от физическия план, но тук вече много по-често се осъзнава възможността за изменение на свойствата на обекта в хода на контакта с него. Както ще видим по-късно, свързано е с това, че наблюдателите, способни да записват информация за финните психични състояния са много по-малко, отколкото наблюдателите, „виждащи” предметния свят. Затова степента на „обективност” на света тук е друга и от спецификата на нашето взаимодействие ние го виждаме, както то вижда нас. Тук ти повече възприемаш себе си като притежател на психика.

Пренасяйки вниманието върху процесите, ставащи в по-финните структури, върху тишината вътре в нас или върху едни или други образи, ние намаляваме интензивността на взаимодействието с обкръжението и записването на информация за него. Съответно и в обкръжението се записва по-малко информация за онова равнище на съзнанието, на което се намираме и ние преминаваме в състояние, характеризирано с голяма степен на квантова заплетеност и нелокалност. В това състояние можем да получим съвсем друга информация за света – например, да се виждат полевите и енергетичните структури, реално да усещаме неразделеността си със света да получаваме подсказки във вид на изплуващи ясновидски образи, да творим всевъзможни „чудеса”, възможни в това състояние по силата на контакта с нелокалните обекти, и т. н. Тук ние частично губим в конкретността на получаваната информация, но печелим в обема и обхвата на онзи кръг явления, които са достъпни на възприятието ни. А другото предимство се състои в това, че стават възможни управляваните преходи между различните пластове възприятие на реалността. Тук ти възприемаш себе си като някаква енергетична структура, разпростираща се зад пределите на тялото и човешките качества.

Много интересно е възприятието на света в това състояние. В него, например, може да бъде напълно понятен езика на птиците, кучетата и мравките, но за съставянето на „речника” ти трябва да излезеш от състоянието на нелокален наблюдател, да зафиксираш ставащото (т. е. да преведеш суперпозицията в смес), при това умът осъзнава само смисъла на последното събитие (например, викът на птицата). В крайна сметка, при мен е така.

Също, при установяване в по-дълбоки пластове на съзнанието, става достъпно осъзнатото и спонтанно проявление навън на всякакви мисли, чувства и емоции без прихващане и свързване с тях. Центърът на възприятието в този случай се намира на равнище, където няма разделяне на мен и не-мен, на мисли и чувства, психика и тяло, и т.н. Съответствено, няма го и шизофреничният въпрос за избора. Ти започваш да действуваш не от обусловеността на менталните и другите стереотипи, а от

финната самонастройка с обкръжението, при необходимост използвайки ума като инструмент. Може да се каже и така: ако в предишния случай сме били отъждествени с роля, с маска, то тук се намираме в позицията на актьор, способен да играе различни роли, да поставя всякакви маски и да прави това тогава, когато трябва. Само че сега ние поставяме различните маски не от желание да се сдобием с една или друга цел, а от любов да живеем, реализирайки различни себе-си-та, да изгреем. В пределния случай, при установяване вниманието върху пустотата и „нищото“, ние преминаваме в състояние на максимална заплетеност с Вселената и единство с нея. Реално това се усеща като съпреживяване с всичко, което става наоколо – примерно в смисъла, в който обикновения човек е способен да усети биенето на сърцето си. Ти и Живота – това е едно, ти си Живота, между вас няма никакви бариери. Това съвсем не значи, че ние сега „знаем всичко“ – ние просто сме готови за въприемането на всичко, както обикновения човек е готов да погледне ръцете си или да чуе диханието си. В това състояние ние сме в състояние да проявим всякакви аспекти на реалността, в това число и тези, които нямат предметно въплъщение.

По такъв начин, всеки видим слой от реалността не е нищо друго, освен способ за описване от наблюдателя на резултатите от взаимодействие с обкръжението на едно или друго равнище на интензивност и едно или друго направление. Нашият свят е нелокален, но ние няма да знаем това, ако останем локални наблюдатели.

Избор на реалности

Да се върнем към другата наша тема, възможността за „създаване“ на наблюдаема реалност.

Осъзнавайки работата на сензориката и на ума и тяхната роля в създаването на класическата реалност в процеса на наблюдение (декохерентност на обкръжението), аз мога да разбера, че онова, което обичайно се разбира под реалност на явленията не е нещо друго, а продукт на работа на моите системи на възприятие и фиксации, оценки, и предпочитания на ума. Обикновения човек не може даже да различи света на своите представи от реалността, както на равнището на образите, така и на равнището на вербалните

представи – няма никакви различия. Съществува явление, наречено вътрешна репрезентация, в резултат на което мисълта, представата за нещо, е способна да предизвика точно такъв сигнал по нервните вериги, както и реалният обект.

Този избор на реалности, който аз привеждам, отделяйки някои от компонентите на суперпозицията, напълно се определя от работата на моите системи на възприятия и от ума. И само в състояние на сливане със света (обичайно за неговото обозначение се използва думата самадхи) аз преставам да бъда безсъзнателен прибор, предсказуемо отделящ само определени компоненти на суперпозицията от безкрайният им брой. Още веднъж: този неизменен център на битието във всеки от нас, за който говорехме, се оказва равен на Вселената! Другояче не може да бъде – само в затворена система се запазва кохерентността на състоянията.

Активното, осъзнатото възприятие, достъпно в състоянието на самадхи, това е творчеството. Със своето активно наблюдение (взаимодействие с обкръжението) ние проявяваме едни или други негови свойства, тоест реализираме скрития потенциал на Пустотата, потенциалът на състоянието на суперпозицията. В това състояние ясно съзнаваш илюзорността на всички граници и своята възможност да ги разтваряш и организираш.

Може да се добави, че всеки опит, основан на разделението на субект и обект, древните индуси са наричали майа – илюзия. Въпросът не се свежда до това, дали всичко наоколо е илюзия или не. Въпросът е в това, че в този случай е невъзможно да се различи реалността от илюзията – нали е невъзможно да се узнае, каквото и да е за обекта, без да се взаимодействува с него. А в резултат на

взаимодействието, състоянието на субекта и обекта се „заплитат“, стават взаимосвързани, някакви части от всяка от двете подсистеми се оказват примесени и вече няма никаква възможност да се отделят в тази „преплетена“ част, кое се отнася към първия обект и кое към втория. Примерно, по същия начин, ако реката се влива в морето, на някакво разстояние от брега вече не може да се каже, къде е речната вода и къде морската. Те са се смесили!

Обаче в тази част, която още „не се е смесила“, ние както преди можем да разделим системата на съставящите я, т. е. да кажем: ето тази част се отнася до първата подсистема, а тази до втората. Такова състояние е характерно за всички обкръжаващи ни обекти (доколкото всички те взаимодействуват помежду си) и се нарича смесено-заплетено състояние.

Подозирам, в много вече назрява въпросът: ако не гледам Слънцето, то какво, престава да съществува ли?

Да, ако никой, ама никой, не „гледа“ Слънцето и нито един обект наоколо (включвайки астероидите, другите звезди, прахът, атомите и т.н.) не взаимодействуват с него и не записват в структурата си информация за него, то Слънцето престава да съществува като локален класически обект и преминава в чисто квантово (непроявено, нелокално, суперпозиционно) състояние. Обаче, доколкото наблюдаващите подсистеми наоколо са огромно множество, Слънцето изпква пред тях като локален класически обект. Другите обекти от външния свят вече са осъществили декохерентност и са прехвърлили обекта под наименованието „Слънце“ в локално състояние. При това, всеки от обектите „вижда“ другия само като онези компоненти, взаимодействието с които в него са били достатъчно силни за фиксация на състоянието. Може да се каже, че всеки от съществуващите обекти внася своя принос във формирането на реалността. И ако такива обекти са достатъчно много, реалността около нас се представя като „обективна“ и независеща от нас. В този случай възниква илюзията за обективността на света и съществуването в него на История. Разбира се, такава „обективност“ възниква преимуществено в „плътните“ пластове на реалността, характеризиращи се с висока енергия на взаимодействията и ниска степен на заплетеност, когато множество обекти ВЕЧЕ са осъществили декохерентност на интересуващата ни нелокална структура. А в общия случай нито Историята, нито „обективния“ свят не съществува.

Тук има важен и тънък момент. Както вече се каза, равнището на „класичността“ на обекта се определя от записваната в обкръжението информация за неговото състояние, получавана в хода на взаимодействията. А количеството на тази информация, на свой ред, пряко зависи от характерната за даденото взаимодействие енергия; колкото по-силно е взаимодействието, толкова повече се изменя състоянието на обкръжението, толкова повече в него се записва информация за обекта.

Да си спомним сега, че всяко материално тяло се състои от структури, силно различаващи се с типичните си енергии на взаимодействие. Ядрата на атомите се характеризират с един порядък от енергия на взаимодействието, химичните връзки с друг, възбудите в електронния газ с трети, междуспиновото взаимодействие с четвърти. И така нататък. Т. е. всеки обект се представя като верига от взаимодействащи квантови полета, различаващи се с енергията на взаимодействие. Т. е. енергетичния спектър на системата може да се разбие на участъци, всеки от които се характеризира със собствена „сила“ на взаимодействието с обкръжението. Не е трудно да се направи извода, че тази част от полетата, която най-силно взаимодейства с обкръжението, преминава в проявено, локално, класическо състояние. А тази част на полетата, която взаимодействува с обкръжението слабо, остава в нелокалното, суперпозиционно, заплетено състояние. По-точно, в двата случая полетата и съответстващите им частици ще се намират в смесено заплетено състояние, само че в първия случай степента на заплетеност ще бъде много по-малка, отколкото във втория.

Например, ако ние сега гледаме стената и фиксираме нейната форма, цвят, материал и т. н., тя ни се представя като класически обект. Но състоянието на поляризацията на атомите в стената ние не фиксираме и съответстващата им „част“ на полето на стената продължава да се намира в нелокално заплетено състояние. Т. е. стената някак присъства едновременно в две плоскости – като локален обект, намиращ се пред нас и като нелокален, намиращ се „навсякъде и никъде“.

Подобно явление е известно в научната литература под наименованието quantum halo (квантово хало, квантов ореол). Квантовото хало се определя като обкръжение, обвиващо локалната съвкупност частици, при което размерите на това обкръжение далеч излизат от пределите на границите на „централния обект“ и съответстващите му полета. В днешно време това явление интензивно се изучава както теоретически, така и експериментално, основно от системите с неголям брой частици. Идеята за използването на по-общо представяне на „веригата“ взаимодействащи помежду си квантови полета, различаващи се с енергията на взаимодействието и съответстващата й степен на нелокалност, в това число за описание на „мистическите“ феномени, принадлежи на Сергей Доронин – физик, професионално занимаващ се с теорията на квантовите компютри, а като увлечение – с обяснението на свръхестествените явления като макроскопическите квантови корелации. Неговата идея ми се струва необичайно плодотворна. В рамките на тези представи в единния подход може да бъде разбран и описан огромен брой различни явления, включвайки обикновените и осъзнатите съновидения, пътешествията извън тялото, ясновиждането и много други. До това ще се докоснем по-късно, а сега няколко думи за психическите феномени въобще.

За тях ситуацията е по-различна, отколкото за физическите тела. Всеки от нас проявява в другото само тези структури, с които той най-много и интензивно взаимодействува. Доколкото „наблюдателите“, способни да различават финните психически състояния, неизмеримо са по-малко от способните да „виждат“ Слънцето и енергията на взаимодействието на равнището на мисъл-формата, съпоставима с енергията на самата мисъл, то и степента на влияние на наблюдателя на нашето състояние може да бъде достатъчно висока.

По-висока става и субективността на възприятията – колкото хора, толкова могат да бъдат и мненията за характера на другия човек. Ако един психоаналитик, например, вижда в 90% от своите клиенти едипов комплекс и намира за това камара „обективни“ доказателства, то друг, в напълно аналогичен избор, вижда в 90% анална фиксация.

Приведените цифри са реални и даже типични. Натрапва се извода, че там, където се касае за качествата на другия човек, ние не толкова ги наблюдаваме, колкото ги създаваме в хода на взаимодействието си с тях. Видимият от нас свят е вторичен, той отразява нашите качества. Навярно и вие самите се сблъсквате с хора, за които „всички жени са глупачки“, или „все мъже са негодници“ и които привеждат толкова „обективни“ доказателства, че могат да убедят и другите!

Следва да се добави, че всякакви способности за твърда манипулация на човека, започват с това, че камшика, заплахата или насладата (т. е. чрез усилването на енергията на взаимодействие с тях!) довеждат човека до определено фиксирано състояние. Нататък неговото поведение е определено и предсказуемо, защото неговата психика става класическа, става предсказуем обект. Така че ако искате да бъдете непредсказуеми, свободни и способни да се проявявате, каквото ви е угодно – намалете въввлечеността в ставащото, намалете силата на взаимодействие и съответсващото равнище на класически корелации! В нас винаги има в наличност равнища на съзнанието, където ние сме нелокални и се намираме „навсякъде и никъде“.

А сега можем да се върнем към каналите на възприятие на реалността. Всеки канал на възприятието се характеризира с участък в спектъра на съзнанието, с който ние възприемаме света. Те, както изяснихме, са няколко и всеки от тях се характеризира на първо място със силата на взаимодействие с обкръжението на този участък от спектъра на съзнанието, с който ние сме тъждествени. И силата е правопрпорционална на равнището на класическите корелации, т. е. на проявлеността на детерминизма, на пространството и времето. А степента на квантова заплетеност с обкръжението и свързаната с нея Свобода, като отсъствие на зависимост, е обратно пропорционална на всичко това. На единият полюс ние представляваме класическия обект, локализиран в пространството и времето, отъждествяван с тялото или черепната кутия и виждащ наоколо изолираните обекти. И подчиняващ се, като локален обект, на всички съществуващи причинно-следствени връзки. На този полюс ти съществуващ като личност, обаче, при това ти си обусловен и детерминиран с всевъзможни стереотипи и зависимости. Тези стереотипи може даже и да не забелязваш, но за това е необходима достатъчна дистанция между теб и твоите възгледи. А дистанцията може и да не съществува.

А на пределното равнище, равнището на „истинското аз”, ние сме заплетени с цялата Вселена като цялостност и сме невероятно, невъобразимо свободни – макар и по силата на това, че от нищо не сме зависими и не сме обусловени. „Аз и Отецът мой Небесен сме Едно” – така е казвал за това Исус Христос. Щом като няма нищо лично и егоистично в това състояние, просто ти си Живота, ти си свободата, тя се излива от теб и чрез теб.

За много мисълта за възможната загуба на личността изглежда напълно неприемлива, тази мисъл прилича на разтваряне в някаква еднородна сива маса, сякаш имаме напускане на живота. Това не е така. Загубата на индивидуалност не се случва, ти не се спускаш до животинско равнище на съществуване, достигаш именно човешкото равнище. Да добавя, съветът на Буда да не се считаме за личности се отнася само до онзи, който вече е станал личност и е видял ограничеността за възможностите за реализация на това равнище. Думата „личност” произлиза от думата „маска” (в превод на руски думата маска е „личина” – игра на думи – бел. прев.), т. е. маска, роля. Да се боиш да загубиш личността си, значи да се боиш да загубиш затвора на привичните си роли и маски да се боиш да загубиш илюзиите. А що се касае до „заминаването от живота”, примерно това е такова заминаване, каквото става при престаналия да пие човек пред погледа на пиещите му съседи.

И последният момент. Не трябва да смятаме един от всички полюси, едно от всички състояния, един от всички канали на възприятието за по-добър или по-лош от другия. Всички те са равноправни, всички са свършени и всичките им комбинации са свършени. Те просто имат различни свършенства, както е различно свършенството на пъпката и свършенството на разцъфналия цвят.

* * *

Взгледът за съществуването показаните възприятия намира потвърждение в неврофизиологичните изследвания; например, интересуващите се могат да се обърнат към работите на Кен Уилбър, който е смятан за най-прогресивния теоретик на трансперсоналната психология и даже го сравняват с Айнщайн в областта на изследванията на съзнанието. Според него, спектърът на човешкото съзнание се характеризира от практически непрекъснат диапазон, характеризуем от възприятието на двойствен (т. е. разделен на обект и субект) свят с изолирани плътни обекти (за индикатор на това състояние, в частност, служи високочестотната бета активност на мозъка), следван от промеждутъчната област на възприятието на света като течащи, изменящи се и взаимосвързани форми (алфа активност), до диапазона на възприятието на всеобщото, космическо единство (нискокочестотната делта активност).

В състоянието на бодърстване възприятието на света, посредством делта активността на мозъка, в болшинството хора е подтисната, а алфа активността се покрива от още по-мощната бета активност, отговаряща за виждането на ставащото в предметния свят и за „тактическата готовност”. В резултат, човек просто не забелязва по-слабите сигнали „на цялото” и не умее да преустройва възприятието си или да снижава равнището на шумовете така, че да вижда и чувства цялото. Получаваният по време на съня опит за единство и взаимовръзка на всичко с всичко остава неосъзнат и недостъпен. И така излиза, че почти всички хора нямат осъзнат опит във възприятието на целия спектър на реалността, от разделението до всеобщото единство.

Става така, че пред обичайния човек светът се представя в своето демонично облекло във вида на роли, маски и изолирани форми, борещи се за оцеляването си. В този случай дълбокият контакт и сътрудничество със себе си и обкръжението става невъзможно. А нали всички тези възможности ВЕЧЕ присъстват в човек и може да им се даде път.

По такъв начин, колкото по-висока е активността на мозъка, неговата насоченост към предметния свят и количеството събирана за него информация, толкова по-ниска е степента на квантова заплетеност с обкръжението и по-високо равнището на проявление на класическите корелации.

И така, да изведем предварителните изводи. Суперпозиционните състояния са присъщи на онези пластове от реалността, които достатъчно слабо въздействуват с обкръжението. За да се прояви едното или другото състояние, трябва просто да се активизира взаимодействието с обкръжението. С други думи, в термините на „експеримента с двете цепнатити” осъзнато да се постави детектора до „нужната” цепнатина. Това може да се извърши, както от привичната за много позиция на заинтересования играч, така и заставайки над ситуацията, преминавайки върху този участък от спектъра на съзнанието и върху тази степен на заплетеност с обкръжението, където няма разделение между желанието и нежеланието изход.

В тази позиция ставаме Творци, играем свободно, без да се грижим особено за достигането на утилитарен резултат. Нещо от сорта на „изкуство за изкуството”, а не изкуство за народа. Главен става процесът, става Играта. Целта на играта при това не е някъде навън, както винаги, когато се достига нещо, целта е вътре в теб, ти просто живееш и тя чрез теб и само чрез теб се реализира. В това състояние и книги се пишат, и работата спори, и рибата се лови, и децата се раждат и растат.

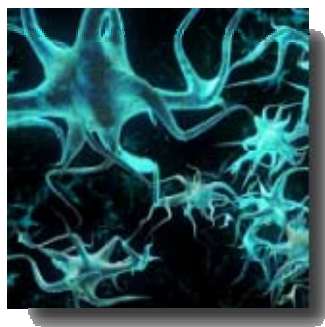
Представете си, че например вие познавате две момичета и двете нямат против да се омъжат. Едната постоянно пази целта в ума си, общува основно с „перспективни”, понякога даже при първата среща намеква на младите момци за желанието си. А втората общува с тях, просто защото така ѝ харесва и с тези, с които иска.

С кои млади хора е по-приятно да се общува? Кой има повече шансове? По-скоро втората. Не е ли така? Та нали тя постъпва като Творец, без да е свързана с целта. Защо да ѝ се поставят цели, ако самата природа ще я изведе там, където трябва? Защо ѝ е нужно още нещо, когато всичко, което ѝ е нужно, ВЕЧЕ го има, има го точно СЕГА? И такъв опит на творческото състояние, когато целта я има и я няма, съществува във всички. В някого това състояние явно присъства при приготвянето на любимото блюдо, в някого при управлението на автомобил, в някого при събирането на гъби...

Малко другояче казано, е да застанеш над ситуацията и това не значи да бъдеш въввлечен в ставащите събития; например, както Гъливер не е бил въввлечен в конфликта между другите герои на Суифт, разпалващи война заради спора, от кой край да се разчупва яйцето, от острия край или от тъпия.

При това, такава позиция на съзнанието не означава отстраненост и безучастност. Просто ние прекрасно разбираме, че тече игра, ние играем и можем да управляваме отвън всякакви мисли, чувства и емоции в произволна степен, абсолютно без да бъдем удържими и свързани с тях. В нас се проявява възможност за управление на системите на внимание и възприятие, които стават системи за създаване и активно изменения на реалността. Парадокс: желанията се изпълняват в състояние, където няма никакви желанието, където си спонтанен и играеш с тях!

* * *

Да се спрем по-подборно на методите за регулиране степента на квантова заплетеност с обкръжението на нашето съзнание, даващи възможност да се попада на едни или други пластове от реалността. Способът, според големите сметки, е един – това е осъзнатият контрол над интензивността и направление на взаимодействията между нашето съзнание и обкръжението. Всеки негов технически вариант винаги е основан на влизането в момента на „Тук и Сега”, на приемането на всичко ставащо наоколо, защото непримането на момента и ситуацията винаги означава местонахождаване върху пластове на ума, обусловеност и свързаност на представите, какво и как трябва да бъде, и съответстващ разкол между

тези представи и ставащото.

Все пак, от позицията на физиката, имаме два основни пътя:

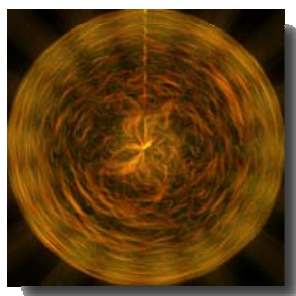
Първият от тях е достатъчно очевиден и ние вече говорихме за него. От „силата“ на нашето взаимодействие със света зависи онова равнище на реалността, което възприемаме и за увеличаване степента на заплетеност е необходимо вниманието да се пренесе от анализа на предметната информация върху процесите, ставащи в по-финните структури. Т. е. да се намали класическото взаимодействие с обкръжението и да се премахнат собствените „шумове“ – такива, като вътрешния диалог и различните видове напрежения. Като предел, например, при медитация върху пусто пространство или върху паузата между вдишването и издишването, съзнанието е способно да достигне до чистото заплетено състояние, където няма никакви класически взаимодействия, а остават само квантовите корелации. Като правило, необходимите състояния се достигат от практикуващите в началото върху килим и едва след това се пренасят във всекидневния живот. Един от най-сложните моменти по този път, с който се сблъскват много практикуващи е умението да се запазва активност на съзнанието при практически пълен покой.

Другият път е не по-малко очевиден, макар отдавна да се използва в редица езотерични практики. Той се състои в това да се установи контрол над потоците енергия вътре в тялото и умението бързо да се променяме своите състояния. В този случай, при бърза смяна на нашите състояния, в обкръжението просто не успява да се записва информация за тях. Точно така, както и в нас при това не се записва информация за състоянието на обкръжението. Съответствено, в нас се увеличава степента на квантова заплетеност. Ситуацията е в нещо подобна на снимането с кинокамера на бързодвижещ се обект: при увеличение скоростта на движение неговите очертания се размиват, а след това той може и напълно да изчезне върху заснетия материал.

За този път също не се изискват никакви свръхзнания или свръхспособности. Помните ли, как пързалянето на кърки завладява духа? Това е и усещането на потоците (градиентите) на енергията, които възникват при всякакви ускорения. Ако вие започнете да обръщате внимание на подобни усещания при старта на автомобила от място или при обичайното ходене, съзнанието рано или късно ще вземе контрол над тях, само трябва да се научите да отделяте усещанията от потоците неимоверно количества други усещания. И с времето съзнанието ще бъде способно само да създава едни или други градиенти на енергията вътре в тялото. По същия начин, следва да се обръща внимание на усещанията на потоците енергия при силни емоции, завладяващи мислите, по време на изпълненията на едни или други упражнения, и т. н. Още веднъж: тук, както и в други сериозни практики, се изисква преди всичко внимание към онова, което става.

Когато при нас ще става дума за съвсем неотдавна получени резултати, досега непубликувани никъде, освен в интернет, аз ще указвам авторството. Това се касае и до теоретичната обосновка на дадения метод, той е бил предложен от Сергей Доронин в края на 2002 година.

Източникът на реалността

Да преминем към въпроса, какво все пак се явява източник на наблюдаваната класическа реалност, следвайки изложението на известния ни Сергей Доронин:

да предположим, че имаме някаква затворена система, състояща се от две еднакви подсистеми. Затвореност означава, че системата (разглеждана цялостно, като единно цяло) не взаимодейства с обкръжението, т. е. няма обмен на енергия между системата и обкръжението – не съществува поток от енергия „от вътрешността“ на тази система и не съществува поток от енергия в тази система от страна на обкръжението. Да предположим, че подсистемите взаимодействуват една с друга, т. е. обменят си енергия. От първата подсистема се движи поток от енергия към втората и обратно, от втората към първата. В резултат на такъв обмен на енергия тези подсистеми се „виждат“ една друга като класически локални обекти и степента на

тяхната взаимовъзприемаема локалност зависи от интензивността на потоците енергия. Но ако се разглежда системата като цяло, потоците енергия от двете тела са насочени в противоположни страни и като сума се „унищожават“ един друг, заради това, че като сума, за затворената система, енергията е разпределена равномерно; което може да се разглежда като една от трактовките на третия закон на Нютон, който в изходния си вид, формулиран от Нютон, звучи така: *„На действието винаги има равно и противоположно противодействие, иначе, взаимодействията на две тела едно върху друго, помежду си са равни и насочени в противоположни страни“*.

За системата като цяло, вътре в нея няма класически обекти, няма никакви енергетически нееднородности и няма поток от енергия „от вътрешността“ на цялата тази система. Ако можеше да съществува страничен за цялата система наблюдател, при което да не взаимодействува с нея, той не би видял в тази система нищо. За него тази система ще бъде чисто-квантова, в която няма никакви класически обекти.

По такъв начин, ако разглеждаме Вселената (Света като цяло), която по определение се явява затворена система, то следва извода, че Вселената, разглеждана като единно цяло, се явява чисто квантова система. Вселената, като цяло, се намира в чисто заплетено състояние (ЧЗС), или, както е казал Хермес Трисмегист, *„светът се явява невидим в своята цялостност“*.

Доколкото, при независимо разглеждане, отделните части на системата на чисто квантовите флукуации, отговарящи за ЧЗС на съставната квантовост на системата, преминават в класически флукуации и са обусловени от единен източник (който се явява Света като цяло, като заплетен, неразделим на части единен обект), следва извода за наличието на такова физическо понятие, което исторически е прието да се нарича „Бог“. Аз използвам термина „Бог“, като най-привичен и напълно познат термин, ако на някого му се дразни слуха, мога да го заменя с физическия му аналог: *„единен квантов източник на класическите корелации“*.

Ще се опитам да поясня този момент. Частите на съставната затворена система, чисто квантови в съвкупността си в пространството с максимална размерност (става дума за гилбертовото пространство), стават класически обекти в пространствата с по-малка размерност. Т. е. чисто квантовите корелации в системата, разглеждана като цялостност (ЧЗС за цялата система, Бог), се явяват източник на класически корелации между частите на системата, разглеждани поотделно.

С други думи, Реалността – това е „проявление“ на локални обекти от ЧЗС на цялата система, където тези обекти се намират в нелокален вид (идеи, форми, образи и т. н.).

Ще добавя от себе си (М. З.), че тук никой не се опитва да „определи“ Бога – за това, ако се следват теориите на заплетените състояния, би било необходимо напълно да се опише вектора на състоянието на Вселената като цяло. По своята очевидност, това е невъзможно. Богът (ЧЗС на Вселената като цяло), не може да се види и не може да се „разбере“, защото няма нищо за разбиране. Ние може да видим от него само сянка като квантови и инфорационни шумове.

Малко ще уточня последната мисъл, а именно, какво „няма какво да се разбира“. Работата е в това, че умът винаги си има работа с представи, с някакви обекти, т. е. с нещо. Умът не може да оперира с „нищо“, в този случай в него просто няма предмет за анализ. И докато на първи план пред вниманието се намира, която и да е фигура, който и да е обект, това означава зависимост от ума, закриващ пътя към по-високи равнища на съзнанието.

„Нищото“ става „понятно“, когато на първи план излиза самоосъзнаването. Един от пътищата към това е такъв: вниманието се пренася отначало от обектите върху процесите, а след това върху техния източник. И няма нищо удивително, че за обозначаването на този източник в много традиции се използва метафората „Пустота“.

А сега аз искам да приведа няколко изказвания на Велики Просветлени: Исус Христос, Евангелието от Тома: *„Бъдете преминаващи“*. Гаутама Буда: *„Всички бодхисатви трябва да породят съзнание без да пребивават нито в цвета, нито в звука, нито в миризмите, нито в предметите на света. Те не трябва да пребивават където и да е било и им е необходимо да породят съзнание непробиващо в нищо“*. Шестият Патриарх Хуей-нан, един от (наред с Бодхидхарма) от основоположниците на дзен-будизма: *„Ако има привързаност към външните признаци, то вашето съзнание ще бъде*

неспокойно; ако има отчужденост от външните признаци на нещата, то съзнанието ще бъде спокойно и само по себе си просветлено. Веднага щом започнеш да се опираш на външните обстоятелства, възниква движение, а движението предизвиква безпокойство. Но ако се отчуждиш от външните признаци, то това ще бъде медитация, ако ще съхраниш вътрешното спокойствие, то това ще бъде просветление – самадхи.

...

А какво означава „маха“? „Маха“ – това значи великото, под това се подразбира, че свойствата на съзнанието са обширни и подобни на пустотата. Всички светове на Буда са подобни на пустотата, чудесната природа на човека в основата си е пуста, затова няма нито едно нещо, което може да се придобие. Истинската пустота на собствената ни природа също е подобна на това... Обаче пустотата съдържа в себе си и слънцето, и луната, и всички звезди и планети, великата земята, планината и реките, всички треви и дървета, добрите и лошите хора, лошите неща и добрите неща, Небесния Олтар и ада, които всички, без изключения, се намират (пребивават) в пустотата. Пустотата в природата на хората е точно такава (т. е. съдържа в себе си всички неща и явления).

...

Съзерцавай съзнанието си и не попадай в зависимост от [външните] признаци на нещата... Да преминаваш през тъмнината на нещата, да бъдеш готов за всяко деяние и от нищо да не се отказваш, но да се отричаш само от външните признаци на нещата и във всички деяния нищо да не придобиваш – това е Висшата Колесница. „Колесницата“ означава практиката, за която не е нужно да се разсъждава, а е нужно да се практикува, затова не ме питайте повече”.

Както можахме да забележим, Буда, Хуей-нан, много други Просветлени, пък и ние с вас, говорим всъщност за едно и също: ние сами създаваме реалността, която наблюдаваме и тази реалност е илюзорна, доколкото зависи от работата на нашия ум, от нашите фиксации и привързаности. Така, в света няма нищо, освен Единното. И даже умът и системите за възприятие, които създават миражи около нас, в действителност това също е Единното. Основният път към достигането до това е медитацията; медитация не в смисъла на „съсредоточено размишление“, а медитация като с нищо незаето съзнание.

Този извод се намира в съгласие с фундаменталните положения на квантовата физика, доколкото фиксациите и предпочитанията са и инструментът за отделяне на едни или други компоненти на суперпозицията, или превръщането на суперпозицията в смес.

Така че се получава, че всички обекти на този свят, включително ние с вас, камъните, Буда, звездите и т. н. са произлезли от един източник, и всъщност се явяват този източник. Ние можем да не знаем за това, само защото локализираме себе си върху пластове на съществуване с ниска степен на заплетеност. А това се случва заради силата на нашите привързаности към ума, за когото наоколо има твърде много значимо, твърде много, към което е привързан и в резултат в нашето възприятие на света доминират енергетически силните класически корелации.

Съзнанието. Какво е това?

Ако попитаме психолог, какво е това „съзнание“, то най-вероятно, ще чуем нещо от типа: *съзнанието – това е дейност на съзнателната част на психиката. То е това, което може да бъде вербализирано или осмислено.* Но такова определение само разграничава съзнанието и подсъзнанието, но в ни най-малка степен не отговаря на въпроса, какво е това „съзнанието“. Нека сега се отпуснем и да си позволим да пофантазираме на тази тема.

На проявеното равнище, съзнанието е преди всичко способно ДА СЕ РАЗЛИЧАВА, т. е. да се записваме в процеса на декохерентност в собственото си състояние информацията, достатъчна за отделяне на едни или други компоненти на суперпозицията във вектора на състоянието на обкръжението. Съгласно такова определение, съзнанието може да бъде приписано на всякакъв обект, то ще се различава само по свойствата си. На някакво равнище може да възникне възможност да се управляват потоците питателни вещества, активността на отделните органи и разпределението на

енергията във вътрешността на собствената структура, а на някакво ниво възможност за самосъзнание.

И ако по-рано ние говорехме преимуществено за човешкото съзнание, то сега ще поговорим и за другите му равнища.

Всеки обект прави реалността реалност със своята структура и активност, отделяйки я като съвкупност на локални обекти. Ние даваме на света Битието на този обект и сами създаваме граница между себе си и света. Това, което ни изглежда като обстоятелства, в действителност е нашият способ за сборка и събиране на света, за установяване на граници в него.

Както вече правихме относно нас, да разгледаме система, състояща се от две подсистеми: наблюдател и обкръжаващата го Вселена. Заедно с останалата част от Вселената, той образува затворена система. Наблюдателят, благодарение на своите системи за възприятие и запазване на информацията, така или иначе, е способен да различава някои от компонентите на суперпозицията. Както вече се каза, в такава трактовка наблюдателят може да бъде всеки обект. Например, камък или куче, или устройство, регистриращо разпада на атома или преминаването на частица през детектор.

Не е трудно да се види, че светът за всеки наблюдател е субективен, той се определя само от тези системи за възприятие и запазване на информацията, които присъстват в него. „Възприятието”, в дадения контекст, означава просто способността на обекта да записва в себе си информация, достатъчна за разделение на компонентите на суперпозицията в обкръжаващия свят.

Може да се говори за различни равнища на проявеното Съзнание, които се различават едно от друго по способността да отделят едни или други компоненти на суперпозицията в пълния вектор на състоянието и в степента на осъзнаване на себе си като Съзнание. Може да се говори за възприятие и Съзнание на минералите, растенията, животните, човека и за Съзнанието Буда. Всички съществуващо в природата осъзнава себе си на равнището, на което съществува. Сега ще се постарая, много накратко, да ви разкажа за това.

Нека отново да разгледаме камъка и обкръжаващата го Вселена. Може ли камъкът толкова ефективно да разделя компонентите на суперпозициите на обкръжаващия го свят, както това прави човешкото Съзнание? Разбира се – не. Но някакви компоненти от суперпозицията той отделя и записва в себе си информация за състоянието на обкръжението. По силата на това, за камъка времето тече, макар и изключително бавно, нали субективният ход на времето се определя от скоростта на създаването от обекта на обкръжаващата реалност. Или с други думи, на темпа на превеждане на обкръжението от квантовото суперпозиционно състояние в смесено, т. е. на темпа на разделение на компонентите на суперпозицията на вектора на състоянието на обкръжението.

Ако вие някога сте били под наркоза, то знаете, че няколко часа там минават като миг. Ето така, за камъка милиони, ако ли не милиарди години, се явяват миг. В минералите практически отсъства съзнание и осъзнаване на себе си. В тях няма възможност за управление на декохерентността на обкръжението и появяващата след това възможност за свобода, а вместо това съществуват железните закони на класическата физика, причините и следствията. В животните и растенията вече присъства несъзнаваното Съзнание, което може да разделя значително по-голямо количество компоненти на квантовия вектор на състоянието на обкръжаващата Вселена. Тук вече има случайност, има възможност за управление на потоците енергия вътре в системите и свързаната с това свобода като неосъзнавана засега още възможност за сбор на различните светове, осъществявана за сметка на управляемата декохерентност. В този свят времето тече. Като цяло в него доминира причинно-следствената връзка.

На човешкото равнище на Съзнание се появява възможност за самосъзнание, възможност за осъзнаване работата на своя ум, системите за възприятие и управление на потоците енергия вътре в тялото. Оттук потенциално човек е свободен. Обаче в човека, като правило, доминира съзнанието на ума, т. е. осъзнаването на света посредством представите за него. Умът – това е много високо равнище на Съзнание в сравнение с камъка. Но, едновременно, по силата на обусловеността на ума от обкръжението, представите за себе си и т. н., възниква и тотална незсъзнателност, роботизираност, зомбираност, за които не веднъж сме говорили на (на сайта www.simoron.dax.ru по тази тема се

говори в статията „Пет вечери“). По силата на това, за абсолютното болшинство представители на вида homo sapiens времето тече и доминира причинно-следствената връзка. Но човекът, доколкото е способен за осъзнаване на работата на своя ум, на системите си за възприятие, за управление на вниманието и на потоците енергия вътре в тялото, потенциално може да се намира на всички равнища на Съзнанието, в това число и на такова, където няма нито време, нито пространство, нито причинно-следствени връзки.

Накрая, последното и висше равнище на Съзнанието се характеризира с осъзнаване на Съзнанието от самия теб. Това е осъзнаване на себе си, като неродено съзнание, т. е. съзнанието в чистия му вид, предшестващ идентификация с обекта.

Човек осъзнава работата на своя ум и системите си за възприятие, тяхната роля в създаването на илюзорността на феноменалния свят. Той е способен осъзнато да отдели едни или други компоненти на суперпозицията и е способен да не отделя никакви компоненти въобще. Той излиза от рамките на този илюзорен свят, излиза извън пределите на ума и егото, излиза към Цялото. Сега той е и Цялото – едно и също с него. Светът е в теб, а ти си в него.

Това не може да се разбере, защото тук няма нищо за разбиране, но може да се привнесе в живота. Мистиците говорят за това състояние като за тотално потапяне в Бога. В това състояние няма аз, има просто Съзнание, което няма граници, названия и форми. Това е Съзнанието на Христа, Буда, Кришна, Лао-дзъ. За теб повече няма време, няма пространство, няма причини и следствия. Ти пребиваваш във вечността, носеща имената Тук и Сега, в състоянието на единство между себе си и света, във всеобхващащо разбиране и радост. В това състояние имаш милиони възможности как да постъпиш, но го няма въпроса за избора. Той е очевиден. Наистина, във вечността пребивава и камъкът и малкото дете. Но за разлика от камъка или детето, ти сега напълно осъзнаваш това. Последното твърдение, впрочем, вече е невярно, защото няма какво да се осъзнава... и няма кого. Съзнанието Буда не съществува, защото не съществува самият Буда! Човек се е завърна у дома. Сега той е живата Истина и живият Бог. Той е разцъфването на сакура, която още я няма... Той е Никой. И той е всичко.

Животът, смъртта и други неща. Въпроси и отговори

Андрей: – Михаил, доколкото си представям, много прозвучали изводи са построени на основата на наблюдения над елементарните частици. Доколко това може да бъде справедливо за макроскопичните тела?

– Теорията за заплетените състояния и теорията за декохерентността се формулират не в категориите на частиците, а в категориите на системите и подсистемите, съдържащи всякакъв брой частици. Сега са проведени първите опити по квантови корелации в системите, съдържащи макроскопичен брой

частици. Пренасянето на изводите на тези теории върху всички обкръжаващи ни системи, разбира се, се явява хипотеза.

Татяна: – Михаил, защо ми се струва, че божествеността или просветлението са възможни, но не просто така – в замяна ти си длъжен да заплатиш определена цена. Трябва да се избавиш от болката, радостта, щастието, мъката, желанията, фантазиите... Получава се, че в теб въобще няма да има нищо от онова, което е свързано с чувствата. И мислите с въпросите, апропо, също няма да ги има – защо да ги има, ти така и така всичко виждаш и знаеш. Защо ми е тази пустота! Нали не е интересно. Интересно е само тогава, когато е значимо!

– Да, пустотата за обикновения човек звучи така, сякаш е опустошеност. Нали умът жадува за илюзии, жадува за илюзорния живот и възприема всичко в тези граници и представи, в които живее. А състоянието на Просветленост излиза от рамките на всякакви представи. Умът никога

няма да вмести това. Просветленият човек ще преживее всичко, което е единствено възможно в този свят. Той присъства навсякъде, даже в гнева и страха, блаженствайки, удивлявайки се и радвайки се. Няма как да го наречеш безучастен, безчувствен или всезнаещ. По-скоро е обратното – той е весел, лесно е с него, игрив е и е много любознателен. В него има покой, радост, любов и смях, макар външно това може да изглежда всякак. А колкото до пустотата, има пустота в състоянието на Просветленост, но това не означава отсъствие на каквото и да е. Това е пустотата на Дао. Пустота за Майстора, това е отсъствието на несвобода, отсъствието на зависимост, това е състояние на незаетото с нищо и необуловеното съзнание. И още – умът, това не е състоянието на живота. Умът, това е състояние на пропъждане. Умът няма да те направи щастлив. Щастие, това е състояние на присъствие в нещо, съпричастност към нещо без зависимост, това е състояние на не-ум, т. е. на владеене на ума без зависимост и отъждествяване с него.

Елена: – Михаил, а Вие стремите ли се да достигнете това висше състояние на Съзнанието?

– По-скоро не, отколкото да. Ако вие ще се стремите към това, никога няма да го достигнете. Усилията от някакъв момент по-скоро не са нужни, отколкото са нужни. Имаме живот и шансът да се достигне до това състояние на Съзнанието е в това, да се живее точно сега, а не да се стремим да достигнем нещо или да преживяваме.

Сергей: – Михаил, може ли да се предскаже, какво го чака нашия свят в бъдеще. Ще го има ли това, което наричат „края на света“?

– В качеството на хипотеза, описваща възможния край на света, може да се разгледа сценария с фазовия преход на „финните светове“. Основната идея на този сценарий е била предложена от Олег Олегов на един от физическите форуми.

Сега, когато човек все повече и повече се отчуждава от себе си, от своя живот, неговата психика е фрагментирана, различните ѝ части, подобно на лебеда, рака и щуката, влачат човека в различни страни. Това означава нарастващ конфликт и напрежение между различните части на психиката и ръст на напреженията в структурата на „Аз“-а.

От физиката е известно, че при достатъчен градиент на енергията виртуалните състояния стават реални, локални, „класически“. Градиентът на енергията между подсистемите е този механизъм, който стартира взаимодействието, довеждащо до декохерентност на суперпозиционното състояние и превръщането му в класическо.

При някакво прагово значение на напрежението е възможен фазов преход, когато финните светове, характерни с висока степен на нелокалност и квантова заплетеност ще преминат в проявено класическо състояние.

В този случай подтиснатите от съзнанието образи, желания и архетипове на колективното безсъзнателно и т. н. се материализират и всички наши Страхове, Ужаси, Въжделения и Бесове ще станат такава реалност, както и тази, която сега ни обкръжава.

И в древните книги се казваше, че преди „края на света“ ще има множество знамения. Знаменията: това е локалната материализация на „пророческите“ образи и прочие структури на „финия“ свят.

Това става и сега (например, течовете на миро при иконите), само не в толкова забележими мащаби; подобно на това, превръщането на газа в течност се предшества от мънички капчици мъгла. И всевъзможните полтъргаисти и други паранормални явления стават, както е известно, около хора с неуравновесена психика, особено около подрастващите.

А когато се случи глобален фазов преход (на това състояние отговаря максималната степен на класичност на всички структури, съставляващи Вселената), всеки ще получи наяве това, за което мисли, ще получи материализация на тези мисли и образи, които най-много са енергетически проявени в него.

Болишинството ще получат материализация на своите страсти (бесове), които ще ги удовлетворят до техния пълен разпад. За някого това ще бъде мъчително (материализацията на

страховете и т. н.), за някого приятно. За някого ще бъде мъчителна смъртница, за някого лека и приятна евтаназия.

Вярващите ще получат според вярата си, някои от тях ще видят „второто пришествие“, а някои ще бъдат изкусявани до свършека на века на бесовете. Но даже за виделите „второто пришествие“ и попадналите в „рая“ това ще бъде само отсрочка, проиграно време.

От общите съображения на квантовата физика може да се очаква, че движението към страна на все по-повече и повече проявления на локалните свойства на обектите и намаляването на квантовата заплетеност ще се смени от движение към страна на разтваряне на класическата реалност и Вселената, в края на краищата, ще премине в чисто квантово състояние. Във Веданта подобно състояние на Вселената се нарича период на Великата Праляя, когато не съществува нищо проявено, включително пространството и времето. Да си дойдем на думата, предишестващия ѝ период на намаляване степенята на заплетеност, в който сега живеем, се нарича от индусите Манвантара.

Реално ще се спасят само тези, които са осъзнали своето битие извън материалните форми и са сформирали самоосъзнаваща себе си структура, способна да бъде такава даже в чистото заплетено състояние (ЧЗС).

За тях, както си личи, им е приготвено да станат едни от Боговете, защото подобна структура по принцип е способна да създава свое пространство от събития, своя класическа реалност.

По такъв начин, в хода на движението към периода на Великата Праляя, когато се разтваря класическата реалност, във Вселената се запазват само тези структури, които представляват истинска ценност за следващия ход на развитието. А в хода на периода Манвантара вървят интензивните взаимодействия, в хода на които се образуват нови квантови корелации, „обогаляващи“ ЧЗС на Вселената като цяло. Те не могат да се образуват по-различно, отколкото в локалните взаимодействия!

И така, веригата е проста: ускорението на технологичното развитие → ръст на отчуждеността от живота и себе си, ръст на напрежението в структурата на „Аз“-а → фазов преход (материализация на „финните“ светове), по традиция наричан край на света.

Валерий: – Когато ние говорехме за пластове на реалността, ти спомена за опозиция между свидетеля и свидетелстваното, между битието и небитието. Още какви опозиции съществуват?

В какво се състоят? Как се разрешават?

– Разрешението на опозициите въобще е неотменима част от живота ни, искаме ли това или не. Западната психологическа култура преимуществено се занимава с преодоляването на разкола между фрагментираните части на психиката, от типа „не ми се иска, но трябва“, или „иска ми се, но е вредно“. С това се занимават болшинството направления на западната психология и психотерапия. А нали има и други опозиции – между душата и тялото, организма и средата, живота и смъртта, свидетеля и свидетелстваното... Например, фразата: „Аз трябва да се принудя!“ – говори за фрагментираност на психиката (кой кого е длъжен да принуди?). А ако човек казва нещо от типа: „главата ме боли; това Ми пречи да се съсредоточа“ – това е признак за разкол между психиката и тялото. А фразата: „дъждът съвсем не е навреме. И къщата насреща закрива погледа“ показва за опозиция между „Аз“ и обкръжаващата среда.

От известните ми направления на западната психология тези опозиции частично касаят гецалт-психологията, психологията на Юнг, екзистенциалната психология и съответстващите направления на философията. Само имайте в предвид, че далеч не всички представители на тези направления са стигнали до изхода в рамките на указаните опозиции. Като правило, те само за завършили съответстващите курсове и при тяхното завършване са получили документи, че са изслушали някакви дисциплини в някакъв обем.

В другите култури може да бъде различно. Културната среда може да бъде нацелена за преодоляване на опозициите на човека на по-високо равнище. Културата на древна Индия, Тибет, Китай, или живеещите днес знаменити ясновидци от племето Сенои са нагледен пример за това.

Тях можем да ги разберем – защо да играем за двацет копейки, когато може да се играе за това, да откриеш в себе си Бога, нали разрешението на опозицията на по-високо равнище води до изчезването на опозициите на по-ниските равнища! А усилията (или, в някакъв момент, неусилията), общо взето, са същите. Само в нашите условия, в отсъствието на поддържаща духовна реализация на културната среда, по-често агресивна към всяка „ненормалност“, високите ставки се превръщат в игра ва-банк, когато печелят единици, а немалко от останалите попадат при хората в бели престилки.

И, разбира се, всички опозиции, които съществуват вътре в нас, се проектират навън, във външния свят. И обратното. Като резултат ние ги виждаме като противоречия между хората, социалните групи, хищника и жертвата, и т. н.

Пътят към освобождаването от позицията формално е прост: трябва просто да се научим да преминаваме на това равнище на съзнанието, на тази степен на квантова заплетеност с обкръжението, където тези опозиции ги няма, където те не са разделени една с друга! От това състояние за теб става лесно достъпно „проявлението“ на тези опозиции навън в онази степен, в която това е необходимо.

Разбира се, от формална гледна точка има смисъл разрешаването на опозицията на най-високо равнище от всички, които за теб сега са актуални; от това, което излиза на първи план. Вариантът, когато човек се занимава с нещо „високо“, когато истински го безпокои нещо съвсем друго, просто е измама, своеобразен способ за отвлечение. Човек едва ли ще се измени и най-вероятно ще се разочарова от практиките. Нали той продължава да остава обусловен, продължава да се намира в представите, как и какво трябва да прави. А разрешението на която и да е опозиция е основано на приемането на ставащото, на Любовта, на влизането в момента „Сега“.

Следването на логиката, когато трябва нещо да се разрешава, да расте и преодолява в теб, за да се достигне нещо, води до дух на драматизъм и депресираност, характерна, уви, за много направления на русийската санасяна. Аз смятам този път за задънен. И практиките, и световъзприемащите концепции е желателно да се строят по такъв начин, че човек да може незабавно да се потапя в радостта на живота, в активност, в творчество, в Творение на Битието си.

Александър: – В езотеричната и психологическата литература често срещам терминът „осъзнаване“. Той често звучи и днес. Аз го разбирам като наблюдение, свидетелстване. Това така ли е?

– Почти. Но това не е само наблюдение, това е РАЗЛИЧАВАНЕ, т. е. отделяне на отделните компоненти на нещо. Приложимо към нас, това е виждане на собствените ни реакции, виждане на съставляващите на преживяването ни, това е възможност да ги ИЗСЛЕДВАМЕ. Това е просто разбиране на онова, което сега става около теб и с теб. Именно става и става с твоето участие, а не се „случва“ с теб. За осъзнаването е нужно да сте внимателни към всичко, което става с вас. Например, ако са ви обидили, да се види, кои мускули и къде се напрягат, как се променя дишането, към каква мисъл (от типа – „не може да се постъпва така с мен. И с другите хора, също. Трябва да те възпитам. Сега ще си го получиш!!!“) се свива умът. Изследвайки преживяването си, виждайки го, ние губим зависимостта от обекта, който го предизвиква. Попадаме в онзи неизменен център на битието, който не засяга никакви ставащи на периферията изменения, които си текат, без въобще да променят нашето състояние.

В усвояването на наблюдението, свидетелстването има немалко малки тънкости. Често човек казва „аз наблюдавам“, а в действително не наблюдава, а фиксира някакви събития или своите състояния. Така става, когато човек целенасочено нещо прави и вижда несъответствието на ставащото с това, което иска. Тези несъответствия се фиксират и усещат като безпокойство и загриженост. Понаблюдавайте, моля ви, своето дишане; ще помълча за минутка... Кой забеляза, че дишането му се промени (болинството вдигат ръце)? Точно така. Ако дишането се е променило, това е фиксация, а не наблюдение. За наблюдение и свидетелстване е необходима висока степен от незаинтересованост в ставащото. Имайте предвид, че ние имаме навик – ако гледаме нещо,

веднага ни се прииска да направим с него нещо. А не трябва да се прави нищо – трябва просто да се наблюдава. Каквото и да става, самият наблюдател изобщо не го касае. Именно оттук и се ражда знанието, отвътре, на ситуацията, от несвързаността и квантовата заплетеност с обкръжението.

Има още една типична грешка в усвояването на свидетелстването. То не предполага отстраняване от собствените мисли и емоции, както много от нас си мислят и както се изисква в началния етап. То предполага всякаква степен на въвлечане – напълно според усмотрението ви. Това е именно състоянието, когато абсолютният покой и най-силните емоции и преживявания се намират в състояние на суперпозиция, съществувайки едновременно и проявявайки се навън осъзнато, изцяло по наше усмотрение. Средният път на Буда в това и се състои: в началото, докато котката е неопитна, едва надушва мишката, за да не избяга далеч. А когато котката се налови, мишките могат се налудуват, както искат. Котката тук си ти, а мишките са твоите мисли и желания.

Способността към осъзнаване е иманентно свойство на всичко съществуващо, което е проявено, както вече се каза, на различни равнища. Ние осъзнаваме и с тялото, и с ума, и с всички органи на чувствата.

Обикновеният човек се осъзнава само частично, той осъзнава ставащото благодарение на ума. Умът е само част от съзнанието, съзнание на равнището на ума. Именно тази част решава, кое е добро за нас и кое е лошо, какво трябва да се прави и какво не и се опитва да контролира нашето поведение. Но контрол в ситуацията, изискващи спонтанно действие, е невъзможен; макар в ситуацията не изискващи нищо освен празни приказки, жестикулации или известен вече алгоритъм на поведение, умът напълно може да се справи с тази задача. Ние можем да решим да не се гневим, да не се тревожим, да не скучаем, да не се ругаем с тъщата, да бъдем щастливи и благодушни, отпуснати и естествени, да не пушим, да правим сутрин физзарядка и какво?... Зад тези решения няма сила. Умът е най-безсилната част от нашето съзнание. Умът може да решава, но в него няма сила да въплъти в живота решенията си. Почти цялата сила и енергия се намират в подсъзнанието и реалното осъществяване на всички наши действия се осъществява именно там. Тази част има енергия, но тя е сляпа и не може да решава. Ние съзнателно приемаме едни или други решения, но ги изпълнява нашето безсъзнателно.

Умът се опитва да контролира работата на подсъзнанието, но пълният контрол е невъзможен: частта (съзнанието на ума) не може да контролира свързаното с нас Цяло. И възниква конфликт между нашата съзнателна и безсъзнателна част, конфликт между мислите и желанията, мислите и действията. Вие можете да се опитвате да усилите контрола над своите желания и действия, но колкото повече преуспявате в това, толкова повече изкуствени, шизофренични, фалшиви и лицемерни ще станете. Ще търсите и ще си премервате всевъзможни роли и маски и в края на краищата ще загубите своето истинско битие.

Да се излезе от този конфликт е възможно по два пътя. Първият е да се премахне контролът на ума и да се превърне в цялостно, но безсъзнателно животно. Тук способите са неизброими и алкохолът е само един от тях. Вторият е да се направи безсъзнателното съзнателно, да го осъзнаем. И да се осъзнае работата на ума. Трябва да се видят и преживеят вътрешните конфликти да се осъзнаят, да им се отправят усмивка и да се приемат; това ще отвори път към съзнателното, съзнателното на много по-високо равнище, отколкото съзнанието на ума. Именно такъв път са преминали Буда и Христос, Лао-дзъ и Бодхидхарма... Възможността да препрограмираме ума така, че да се намалят конфликтите между него и безсъзнателното (с това се занимават много направления на психологията, НЛП и т. н.) е само отсрочка, замитане на боклука под килима, нали човек така или иначе остава безсъзнателен по отношение към тези видоизменени програми.

В процеса на осъзнаване безсъзнателното се разтваря в съзнателното, изчезва нашата обусловеност от външното и автоматизма на реакциите. Ние ставаме все повече свободни и цялостни, вътре в нас конфликтите са все по-малко и по-малко. Накрая осъзнаваме себе си не като

тяло, не като ум, не като съвкупност от представи за себе си, а като съзнание, което е било, е и ще бъде винаги.

Време е да кажем, че очарованието на опасността и риска се състои в това, че няма време за размишления, ние сме принудени да действваме веднага, спонтанно. Вместо мислено джвакане става узнаване на себето в спонтанността, извън ума... и след това дълго си спомняме тези моменти като моменти на истински живот. Истинският живот, това е живот в спонтанността, извън контрола на представите, които са станали бариера между нас и света. И на тези занятия, както сте забелязали, често изискваме такова изпълнение на упражненията, за да не успее оценяващия ум да се включи, да зафиксира нещо, да стане бариера. Затова много наши техники, от типа на шеговитото отражение на ставащото наоколо, дават практически мигновен ефект за сметка на снемане фиксациите на ума, идващи от представите за значимостта на едни или други обекти. Да си спомним, например, нашата практическа работа със знаците. Знаците, какво са? Това са онези обекти около нас (масата, ябълката, вратата, тъщата...), които се фиксират от нашето съзнание. Тези обекти са значими за нас. Иначе казано, това са обектите, които променят нашето състояние. В какво се състоеше практиката на работа с тях? Би трябвало да се слеем със знаците, да ги изконсумираме и по такъв начин, да престанем да ги фиксираме като нещо външно и значимо за нас. С други думи, нашето състояние не трябва да зависи от тях, нашето възприятие трябва да стане безоценъчно.

А когато преставаме да се зацепваме за нещо външно, ние малко по малко попадаме в центъра на Съзнанието, в центъра на Битието. Нали нашата душа, както вече казахме, се състои от онова, върху което е насочено вниманието ни; точно така, както тялото се състои от онова, което ядем. Насочвайки вниманието си върху Вечното и Неизменното, ние се превръщаме в него. Така и се осъществява постепенното движение от безсъзнателността към осъзнатостта, ако разбира се, е правилно да ползваме това. А правилно, значи: просто да изследваме, да осъзнаваме себе си, без да се стараем нещо да получим, без да се привързваме към очаквания, причини и следствия.

Също, за всеки случай, искам да кажа, че ние въобще не призоваваме да се откажете от ума ли от още нещо. Става дума за отказ от привързаността и обусловеностите, породени от нея, от отъждествяване с нея.

Въпросът тук е прост: или владееш своите представи, или те те владеят. Или ти имаш знанията, или знанията имат теб. Или ти ядеш кокошката и тя става теб, или кокошката те яде и ти ставаш кокошка.

На думи това е леко и простовато, но в действителност това означава да се премине през смъртта, през смъртта на егото, която понякога плаши не по-малко, отколкото физическата смърт. Това е тази смърт, без която е невъзможно „второто раждане“, раждането в Духа. Как може да се нарече тази смърт, ако не „смърт на ума“?

Сергей: – Михаил, какво мислите за приемането на различните препарати, способстващи за попадането в други пластове на реалността и получаването на съответстващия опит?

– Аз не ги ползвам и за тях нищо не мога да кажа от опита си. Според онова, което съм наблюдавал или слушал от други, човек може действително след употребата на псилобицини, ЛСД или на марихуана да попадне в други пластове на реалността, само че там няма воля и жизнена енергия. Където попадне, там попада, каквото стане с него, това и ще бъде. Шансовете са примерно петдесет за едната страна – лишаваш се от воля – и петдесет за другата страна, че можеш да попаднеш на „аудиенция“ при висшето същество и да видиш нови възможности. Само че как да ги постигнеш, ако нямаш воля?

Дмитрий: – Михаил... Не става ли така, че квантовото разглеждане е справедливо за малките мащаби, а за обичайните, привичните за нас, то преминава в класическо и няма никакви особености, за които ти говориш, в привичния за нас свят?

– Действително, при изпълнението на някои условия, а именно – незначителност на промените на потенциалната енергия в мащабите на вълните на де Бройл – уравненията на квантовата механика (КМ) преминават в уравнения от класическата физика и уравненията за движенията на

макроскопическите тела възникват като пределен преход на уравненията на КМ (така наречената теорема Еренфест). Това съвсем не значи, че квантови свойства в „привичния за нас свят” няма. Например, спектърът на излъчване на Слънцето, както и на лампичката, както и на атома на водорода, се описват изключително от квантови формули, а самият обикновен магнит дължи съществуването си изключително на квантовите ефекти.

Но работата не е даже и в това. Основният квантов дуализъм, това не е дуализмът „вълна-частица”, както се е смятало до 80-те години на миналия век, а дуализмът „локалност-нелокалност”. Този дуализъм съществува за всички тела и за всички частици. Сега аз, като локален обект, стоя пред вас. А като квантово-нелокалната структура присъствам „навсякъде и винаги”.

Валентина: – Михаил, съществува ли Вселена без наблюдател?

– Без наблюдател светът съществува и не съществува. Всяка затворена система се намира в чисто заплетено състояние и в нея няма никакви локални, класически обекти. Локалните (класическите) обекти съществуват само за подсистемите (наблюдателите), обменящи по между си енергия.

Ние винаги можем (формално) да отделим в света някакъв обект (подсистема) и този обект плюс останалата част от Вселената образуват затворена система, в която се запазва кохерентността на състоянията. Точно този обект се явява наблюдател и той е способен при взаимодействие да разделя компонентите на вектора на състоянията в останалата част от Вселената. Тези наблюдатели са безкрайно множество, но тях, в някакъв смисъл, ги няма; съществува само цялостната система, а наблюдателите съществуват само един за друг. Всеки наблюдател създава свой собствен свят, но другите наблюдатели също вземат участие в това. Така че Вселената съществува и благодарение на нас с вас!

Това, за което днес говорехме е в голяма степен игра на ума. Игра на ума на равнището на представите на квантовата физика, много от което, наистина, е потвърдено експериментално.

А свителелстванията на мистиците не се явяват игра на ума. Буда е провидял милиони илюзорни светове. Мистиците са съгласни, че съществува само Единното. Това, преди много хиляди години, е било формулирано в знаменитото изказване „Тат твам аси”, което в превод от санскрит означава „Това е То”, или „Ти си него”. Единното го наричат различно, най-често, в последно време, го наричат Съзнание. Ние го наричаме ЧЗС на Вселената като цяло.

Валентина: – Михаил, защо всички хора възприемат света примерно еднакво, ако светът на всеки наблюдател, както казваш, е субективен?

– Добър въпрос. Органите на възприятие и натрупването на информация за обкръжаващия свят у хората като цяло са сходни, те най-често си имат работа с обекти с високо равнище на класически корелации, когато взаимодействието с обкръжението „вече” ги е направило локални и класически. И така излиза, че световите, в които се оказват хората, са достатъчно подобни. Обаче причината за илюзията на „обективността” на света не е само в това. Тя е в онези фиксации на нашето внимание, които са социално обусловени, тя е в общата система от понятия, която се ползва от човечеството и от постоянния вътрешен диалог в почти всеки от нас. Тези причини и фиксират сборната точка на практически всички хора в много близка позиция, без да позволява на болшинството от хората да гледат на света от други участъци на спектъра на съзнанието.

Много са чували за възможността да се движи събирателната точка, събирайки по този начин най-различни светове около теб. Чел съм подобни описания в Кастанеда и Барез и сам мога напълно свободно да се премествам по първите шест канала на човешкото възприятие, за които вече говорихме. Също, за експеримента, не веднъж съм попадал на полюсите на животинското възприятие. Светът там изглежда съвсем иначе. Покрай това, данните от ентонпсихологията и психологията на първобитните племена говори за това, че даже особите от вида *homo sapiens* възприемат света различно.

Александър: – Михаил, може ли да се каже, какво е физическата смърт и какво ни чака след нея?

– Това не е прост въпрос за жив човек. Ще се опитам да отговоря.

Както вече казахме, всеки обект представлява съвкупност от квантови полета, различаващи се по енергийните си взаимодействия едно с друго и с обкръжението. Онази част от полетата, която най-силно взаимодейства с обкръжението, се характеризира с ниска степен на заплетеност и преминава в проявено, локално, класическо състояние. А тази част от полетата, която взаимодейства с обкръжението слабо, се характеризира с висока степен на заплетеност и остава в нелокално, суперпозиционно състояние. Между тези равнища на битието може да съществуват всички промеждутъчни звена, различаващи се по енергията си взаимодействие, по степента на заплетеност и нелокалност. За всяко „звено“ от тази верига съществува свое пространство от събития, със своя метрика в пространството и времето, където и се реализира неговото Битие.

Ще напомня, че в „този свят“ измеренията (наблюденията) ние ги провеждаме не над всички квантови полета, а само над тези, които се характеризират с достатъчно силна енергия на взаимодействие с нас или нашите измервателни прибори. В резултат на тези измервания ние превеждаме обекта от квантово състояние в смесено и виждаме, например, ствол на дърво, усещаме го, чувствуваме миризма и т. н.

По навик от училище много смятат, че физическите полета възникват като резултат от взаимодействията на „плътната“ материя – електрони, атоми, ядра и т. н. Т. е. веществото е първично, а полето вторично. Оттук, като че ли, може да се направи извода, че с разрушението на материалната форма ВСИЧКИ полета, съответстващи на дадения обект изчезват. Това не е така. Веществото и елементарните частици по същия начин могат да бъдат описани като възбуждения на квантовите полета (така наречената представа за вторичното квантуване). Тези два способа за описание са напълно равноправни, понякога е удобно да се използва първия способ, понякога вторият. Полетата и частиците – това не са различни обекти, а различни способности за описване на един и същ обект. В крайна сметка, материалната структура на телата, включвайки частиците, атомите и т. н. не се явява тяхно „изходно“ свойство, а възниква като един от възможните резултати от суперпозиционното състояние, като един от възможните резултати. Т. е. всичко зависи от наблюдателя: дали ще вземе един прибор и няма да види никакви „твърди“ частици; светът се представя във вид на вълни и полеви структури. Ще вземе друг прибор и ще види „плътни“ обекти.

Т. е., когато някакъв обект „умира“ в материалния свят, ние можем само да кажем, че характеристиките на „плътната“ част на квантовите полета на дадения обект съществено се променя. Квантовите полета, характеризирани с малка енергия, остават извън нашето инструментално наблюдение.

От общите съображения на квантовата теория на информацията и теорията на декохеренцията може да се каже, че в тези полета може да се пази значителна част информация за живота на обекта и те могат да се запазват неизмеримо по-дълго, отколкото материалната му форма, защото те много по-слабо взаимодействуват с обкръжението. Измерванията с използването на ефекта на Кирлиан потвърждават това: например, ако се изреже част от жив лист растение, то кирлиановото изображение дълго време показва целият лист.

Разбира се, в тези полета се записва не цялата информация, а някакво нейно усреднение. Процесите, движещи се с голяма скорост, присъщи на много „плътни“ полета по силата на по-голямата енергия на взаимодействие не могат да оставят следи във „фините“ слоеве. Това прилича на процеса, когато кинокамера, снимаща огън, записва само информация за формата, цвета и яркостта на огъня, но не е способна да записва координатите и импулсите на всички молекули и атоми, участващи в процеса.

Без съмнение, тези „фини“ полета могат да взаимодействат с онова, което наричаме материален свят. И са способни както да му предават обратно натрупаната информация, така и да взаимодействат с други образувания, в това число и с „по-фини“, отдавайки им нещо и получавайки нещо от тях.

Ако и тези полета „загинат“ в резултат на взаимодействията с обкръжението си, ще се намерят още по-слабо взаимодействащи полета, в които се записва част от информацията за тях. Те ще бъдат още по-нелокални. И също ще взаимодействат и с „по-груби“ по отношение на тях полета, и с „по-фини“, и със себеподобни.

Във веригата на тези полета има предел, който мистиците наричат Единно и Неродено, а ние наричаме чисто заплетено състояние на Вселената като цяло.

Т. е., ние имаме два полюса. От едната страна, съществуващото извън времето и пространството напълно заплетено състояние, квантово корелирано с всичко съществуващо и способно да се проявява в класическо състояние в произволно място и време (по терминологията на мистиците – Нирвана, Бог, Съзнание). От друга страна, силно взаимодействащи си полета с високо равнище на класическите корелации и причинно-следствени връзки (Дявол, Разделеност, Самсара), проявявани локално, в определено място и време. Еволюцията на „самсарическите“ структури е силно предопределена от историята на тяхното възникване; този детерминизъм на изток често го наричат Карма. Разбира се, съществуването на Нирвана (ЧЗС на Вселената като цяло) е невъзможно без самсарическите структури, защото квантовите корелации се образуват САМО в хода на локалните взаимодействия.

Във всеки случай, всяка материална или полева структура с едната си страна, през квантовите корелации и по-нелокалните си съседи, е обърната за връзка към всичко с всичко (Бога, напълно квантово-корелираното състояние), а от друга страна, чрез класическите корелации, е обърната към разделеност, към света на детерминизма, изолираността и борбата. Тези сили навсякъде и повсеместно са уравновесени и всеки е свободен сам да избира, в коя страна да върви.

Така че в някакъв смисъл може да се каже, че ние никога не сме се раждали и никога няма да умрем. Ражда се и умира само нашата част, отговаряща за най-бързата и енергетически наситена част от битието.

Това може да се осъзнае само от човека. На всеки пласт от квантовите полета отговаря свойственото му равнище на съзнание (т. е. способност да различава и записва в себе си информация за обкръжението), но само в човека съществува възможност за пряк контакт с всяко от тях. Както и съществува възможността да се види истинското си битие, битието извън раждането и смъртта на тялото, още по време на живота.

Обаче въпросът на Александър, както разбирам, беше зададен по-конкретно: какво ще видим и почувствуваме след смъртта. Това е голяма тема, с две думи няма да я разкрием. Интересуващите се могат да се обърнат към описанията на Емануел Сведенборг, „Тибетската книга на мъртвите“ или към Робърт Монро. Само имайте предвид, че твърде много се определя от културната среда, в която човек е живял, както и от съответстващите стереотипи. От тези позиции, най-близки са ни описанията на Робърт Монро, направени от него в „Далечни пътувания“. Макар най-точно да е описанието, от моята гледна точка (наистина съобразно културната среда на средновековен Тибет), дадено в „Тибетската книга на мъртвите“.

Ще добавя, че този слой посмъртно битие, в който се окажем, ще го „изберат“ привързаностите на съзнанието и енергията на тези привързаности. Ние ще бъдем подобни на топка, поставена в разтвор на сол с променлива плътност и топката ще се потопи там, където плътността (равна на енергийните привързаности) съвпадне с плътността на разтвора. А всеки там ще види своето си, вече в зависимост от менталните и т. н. стереотипи.

Всеки, в някакъв смисъл, ще попадне в „рая“ и ще получи онова, за което е мечтал, само че за някого това ще бъде радост, а за някого мъчение. Например, в ниските слоеве (нещо от типа на чистилището) човек ще вижда предмета на своето възжелание, но няма да може да се удовлетвори, защото тяло няма и насищане не настъпва. И това мъчение ще продължава докато привързаностите не бъдат изживени и човек не се откаже от тях.

Впрочем, всеки сам може да пресметне, кои привързаности са най-силни в него и къде ще се окаже. Добре е да се изживее и да се откаже от тези привързаности „още в този живот“ не само за това, че там, след смъртта, всичко става много по-бавно. Този, който е узнал, какво е Животът

извън представата на ума за него, вече не се бои от смъртта. Повече от това, Смъртта за този човек може да стане най-добрият защитник на Живота и Свободата.

За всеки случай ще подчертая, че въобще нямам предвид отказ от удоволствията. Аз имам предвид отказ от привързаностите към тях и обусловеностите им. Само когато човек става роб на удоволствията си, те могат да станат разрушителни.

Паднал ни се е Главният Коз, че сме се родили хора, а как ще се разпореждаме е изключително дело на всеки.

Марина: – С какво се сблъскваме в сънищата? Пророческите сънища също ли са проявление на нелокалността на „фините светове“?

– Там ние се сблъскваме с онова равнище на реалността, в което е активно нашето съзнание. Денем нашето внимание е насочено върху активното получаване на информация за предметния свят и дневното съзнание като подсистема активно взаимодейства с нас. Доколкото предметния свят се характеризира с ниска степен на заплетеност, наблюдаемата от всички реалност в „дневното“ съзнание е доста подобна. В съня съзнанието се премества върху възприемане на по-слабите по енергията си на взаимодействие структури и тук вече е голяма частта на суперпозиционните, нелокални структури. Затова обща реалност тук няма, а има само голям набор от потенциално възможни „картинки“, които ние можем да виждаме. Аналогичната ситуация има място и в посмъртното битие, но там съзнанието е свободно от влиянието на процесите, свързани с физиологичната дейност на тялото.

Видимият в съня набор от „картинки“ се определя като плътност от енергия на това равнище на реалността, на което е активно както нашето съзнание, така и избирателната активност на самото съзнание, „извличащо“ в процеса на взаимодействие с обкръжението едни или други сюжети. Обикновено този избор става неосъзнато, обаче по време на осъзнатите съновидения ти можеш „да се събудиш в съня“ (знаейки, че спиш) и тогава съзнанието взема контрол върху дейността си. В този случай се появяват удивителни възможности за избор в онази реалност, в която се намиращ. Ти можеш да създаваш едни или други светове около себе си, свободно пътешествайки в тях, срещайки се с който искаш, търсейки необичайни приключения. За това трябва не толкова много, а именно „да се събудиш“ в съня и да разбереш, че и ти го можеш това. Тези, които са се сблъскали с това знаят, колко впечатлява.

Любителите на осъзнатите съновидения и астралните пътешествия често даже смятат, че пътешестват в различни „обективно съществуващи“ светове и рисуват всевъзможни картини и схеми. Това е почти така при пътешествията в „най-плътните“ слоеве на пророческото пространство, където степента на заплетеност е ниска, високо е равнището на класическите корелации и реалностите, видими от различните наблюдатели, са „подобни“. Обаче, в по-плътните слоеве на картите са почти безполезни, защото пророческите и следсмъртните светове всъщност се явяват твоите ментални проекции и възникват в хода на управляваната или неуправляваната декохерентност на суперпозиционното състояние на обкръжението в хода на взаимодействието с твоето съзнание като самоосъзнаваща се структура. Картата на пророческата реалност се превръща в карта на участъците на твоето съзнание! Разбира се, в колкото „по-финни“ пластове на реалността се намиращ, в теб толкова повече възможности има за творчество в плана на създанията на обкръжаващата реалност. Както се казва, колкото по-навътре в гората, толкова повече партизани...

В сънищата, както осъзнатите, така и неосъзнатите, ние си имаме работа със структури, характерни с по-голяма степен на заплетеност, отколкото в „дневния“ живот. По силата на тяхната нелокалност в тях може да се съдържа информация както за миналите, така и за бъдещите събития. Ако става дума за „овладяването на технологиите“ на предвещаващите сънища, то си заслужава да се отбележи, че е необходимо да се умее не само да се попада на онова равнище на реалността, където информацията за тези събития „вече я има“, но и да се презаписва тази информация в „по-плътните“ слоеве на съзнанието, в които става пробуждането. С настройката върху бъдещите събития и тяхното планиране в хода на сънищата

всяка нощ се сблъсква всеки от нас, но малко помнят за това сутринта, както и присънните му се 7-8 съня.

И искам да ви предупредя. Не следва сънищата да се „управляват“. При някаква практика, в някакъв момент ще изглежда просто да се управляват, но това ще бъде простотата на матроса Железняк, заявяващ на Учредителното събрание: „Караулът е изморен“. Да отдадем на деня всичко и на нощта всичко. По-добре е, според мен, съзнателно и напълно да се отдадеш на стихии на съня, знаейки, че спиш.

Марина: – Михаил, ако сънуваме предричащ сън, може ли някои събития от него да ги избегнем?

– Разбира се. Когато някой предсказва бъдещо събитие, всъщност той го създава. Няма никаква разлика между предсказаното събитие и това да ви заставя да го извършите и в двата случая ние взаимодействаме с фините пластове на реалността. В хода на нашето взаимодействие с тях възникват едни или други класически корелации, които по квантовия канал оказват влияние на плътния свят. Т. е. ако можеш да извикаш някакво събитие, ти можеш точно така и да не го предизвикаш. За това е необходимо само да разтвориш своята загриженост и обусловеността от него. Например, осъзнато проигравайки това събитие или опасенията си наяве и да преминеш на друга линия на стичане на събитията. Желателно е да го проиграеш не формално, да пропуснеш през себе си Потока.

И малко по-ясно, Потокът е, когато „Остап се носи“ (има се предвид героят Остап Бендер – бел. прев.) и ти играеш от себе си, не от своите представи за ситуацията, а от някаква пробудила се в теб извънличностна сила, изпитвайки при това радост от реализацията и наситеността на живота. Само пребиваването в Потока истински трансформира човека и сценария на живота му. Даже може да не се отиграва съня; даже кратковременното влизане във всеки Поток, различен от първичния, е способно да трансформира сценария на живота. Признакът за това, че „работата“ е преминала успешно, е прост. Този въпрос можеш спокойно да го обсъждаш, но той повече не те занимава. Ти си излязъл от обусловеностите му.

Александър: – Михаил, ами егрегорите, бесовете и т. н. – всичко това може ли да се разглежда като обекти на финия свят, които ние създаваме с мислите си?

– Да, напълно вярно. Най-силните егрегори се създават във фините планове на реалността, когато много хора мислят в едно направление и при това мислите имат мощна емоционална поддръжка. Подобни егрегори са способни на достатъчно автономно съществуване и могат да оказват забележимо влияние на „плътния“ свят. Механизмът на подобно влияние се осъществява чрез квантово-корелираните състояния и е напълно аналогичен на влиянието на манипулациите на Пети върху резултатите на измеренията на Васи, за които сме говорили. Иначе казано, егрегорите са способни на създаване на „чудеса“ в предметния свят.

Всеки от нас взаимодейства с множество егрегори от различно равнище, само че рядко в някое това взаимодействие става осъзнато. Имайте предвид – за оцеляването на всеки егрегор са нужни неравнодушни към него хора, а не само поддръжници. Борейки се с егрегора, вие само го укрепвате с енергията си. Ако сте забелязали, че сте попаднали под влияние на някой от тях и искате да излезете, просто излизайте, усмихвайки се и без да имате отношение.

Що се касае до „бесовете“, аз никога не съм се сблъсквал с тях като с проявление на добре организирана зла воля. Повече от това, организираната „зла воля“ ми се струва невъзможна на фините планове или възможна само като твоя проекция, като проекция на твоите ментални установки. По-скоро, бесовете, това са съгъствания от нашата жизнена енергия, те са продължение на нашите страсти във финните планове – особено на страстите, които са прицелени в нещо. В някои случаи подобни „бесове“ имат достатъчно автономно съществуване.

Също, „бесовете“ може да се нарекат и достатъчно примитивни структури на финия план, хранещи се с изходящи от нас потоци „груби“ енергии, такива като гняв, ревност, ненавист, удържимост на една или друга идея, страх и т. н. и даже понякога можещи да провокират тези чувства, да стимулират източника си за хранене. Те изпълняват позитивна функция, „изяждайки“

излишните потенциали от енергия, макар, разбира се, да могат да доставят на своята „хранилка“ определен дискомфорт. Подобни излишни потенциали обикновено възникват заради конфликти между различните части на нашата психика, когато едно желание встъпва в конфликт с друго или при различни драматични обстоятелства. Нашите чувства въобще се явяват важен източник на енергия в тънките планове на съществуване и ние с нещо напомняме на овце, които са развъждани, за да имат достатъчно вълна. Обаче, всеки от нас има възможност да търси подход към свободата и да премине през него.

Възможно е да се изгонят подобни бесове от един или друг човек и понякога даже е достатъчно лесно, само че обикновено това няма никакъв смисъл. Мястото не стои празно и след непродължително време всичко се завръща в кръга си. Наистина, понякога за това време човек може нещо да разбере и да почувства вкуса от другия живот. Но истински човек може да се избави от паразитиращите върху него бесове само чрез ръст на осъзнатостта.

Феликс: – Михаил, свързана ли е някак хипотезата за множествените вселени на Еверет с концепцията, за която ти разказваш?

– По-правилно е да се говори за многосветова интерпретация на квантовата механика, а не за хипотеза на множествените вселени. Съгласно концепцията на Еверет, всяка от компонентите на суперпозициите описва целия свят и нито една от тези компоненти няма преимущества пред друга.

От математическа гледна точка, това просто е друга формулировка на квантовата механика. Ако обикновено задават въпроса: каква е вероятността да се случи едно или друго събитие; то в интерпретацията на Еверет въпросът го поставят малко по-иначе: каква е вероятността наблюдателят да попадне в един или друг свят? В тази интерпретация се реализират ВСИЧКИ възможни изходи на което и да е събитие, в същото време, в традиционната интерпретация само един и ние можем да предскажем само вероятността на този изход. На въпроса за това, как става селекцията на възможните алтернативи (радиоактивното ядро ще се разпадне след час, или след секунда) в традиционната интерпретация на квантовата механика няма отговор, той се дава от теорията на декохерентността: в съвкупна система, съдържаща наблюдателя и измервателния прибор, са отразени всички възможни алтернативни измерения и само понататъшното взаимодействие на наблюдателя с обкръжението отделя (за него) една от тях. В интерпретацията на Еверет отговорът е друг: реализират се всички изходи, само че в различни светове. А броят на световите, в които е станало едно или друго събитие, е пропорционален на неговата вероятност.

Възгледът, за който днес ставаше дума, може да се преведе и на езика на многосветовата интерпретация на квантовата механика. Например, създаването на един или друг „субективен“ свят просто ще означава попадане в един от безкрайните еверетски светове.

Според мен, перспективите на Еверет в днешния си вид са ограничени. Тя е класична в този смисъл, че подменя нелокалността на квантовия свят със съвкупността на класическите светове. Единственият ѝ плюс е в това, че се облекчава възприятието на някои идеи на квантовата механика.

Гост: – Михаил, ами какъв е целият смисъл в това? Къде е Буда? Той да не се е разтворил във всеки от нас?

– Принц Гаутама и Исус от Назарет отдавна са умрели, но Буда и Христос никога не са ни напуснали. Първите имена са имена на индивидуалности, вторите са синоними на Съзнанието.

Цялото поражда разделени структури, игра и противоречия между тях. А след това тези структури се завръщат в Цялото и то вече се получава „друго“.

В квантовата механика съществува твърдение за това; пълното знание за състоянието на цялата система е недостатъчно за такова пълно знание за състоянието на частите ѝ. Така че преминавайки през играта, преминавайки през разделеността и завръщайки се към Целостта, ние ѝ привнасяме като дар Знанието.

Буда е този, който се е върнал. Сега той е в нас и ние сме в него.

Това е само един от възможните отговори.

Гост: – Съгласен съм. Получава се, че съществува система, части на която се явяваме, която изучаваме и ставаме Цяло, след това отново разделение и игра. Това е и безкрайното самопознание. Човек, Буда, човек, Буда...

Въпросът ми е такъв: от гледна точка на системата или по-скоро на системата стояща над нея, какво може да бъде целта ѝ?

– Ще цитирам любимият ми Рам Дас, част от неговата „Зърно в мелницата“. Не мога да отговоря по-добре. „Защо всичко това е започнало? Защо преди всичко сме изоставили Бога?“

Този въпрос е последният и отговорът на Буда на този въпрос е бил такъв: „Това не е ваша работа“. И това не е шеговит отговор. Той заявява, че нашият субективно-обективен ум не може да знае отговорът на този въпрос. Това е отговор, който вие можете да бъдете, а не да го знаете, защото, за да се знае, вие би трябвало да станете онова, от което това е възникнало, но вие не се явявате това, защото задавате този въпрос. Това е един от онези абсурди, на въдицата на който се хващате. Има редица различни отговори и всички те в еднаква степен са реални и нереални. Можете да кажете, че Бог е приел форма, за да познае самия себе си, че е бил длъжен да се раздели, за да узрее. Или пък може да се каже, че доколкото в друго равнище на реалността няма време, то нищо и не е станало. Това също е реален отговор. Всичко това са обосновани отговори на едно или друго равнище на реалността. Всяко равнище има свой отговор на този въпрос, но наистина, този въпрос е непознаваем, докато не сте излезли от пределите на своите равнища, защото всеки отговор, който давате, просто захранва вашия ум на едно или друго равнище, и всички те са само относително верни. Вие продължавате да питате, но отговор не получавате. Имам предвид, че не само от мен няма да получите отговор, вие просто няма да получите такъв.

Гост: – Благодаря! Това е именно отговорът, който исках да получа. Още един въпрос, по-ограничен: в какво може да е смисъла на нашето пристигане в „плътния“ свят? Нали, както разбирам, душата или онази структура, която е най-близо до нашето истинско „аз“, има свобода на избора и е напълно възможно да остане в по-комфортни пластове нан съществуване и да се развива там?

– Не следва да се мисли, че изборът на душата да попадне в „плътния“ свят винаги е осъзнат или обусловен изключително от „висши“ съображения. Абсолютното болшинство от „души“ попада тук просто затова, че нещо ги привлича в този свят, привлича го яркостта и енергията, привличат го някакви ситуации.

А ако се говори за „висши съображения“, то те могат да бъдат извикани от възможността за тренировка на ума като инструмент, позволяващ да се „събира“ възприеманата от теб реалност, позволяващ да се твори този слой на света, в който се намиращ, по твой вкус. Умът като инструмент може да работи на всякакъв план на съществуването, но за „тренировка“ са му необходими пластове на съществуване с твърда детерминираност, твърди причинно-следствени връзки, когато декохеренцията ВЕЧЕ е отделила обектите на обкръжаващия ни свят и ВЕЧЕ е установила правила за взаимовлияние на обектите един от друг. Именно в тези условия се появява възможност за моделиране на ситуацията и постройка на сложни ментални конструкции. В „по-фините“ пластове на реалността подобна тренировка се оказва затруднена, защото там няма „готови“ обекти (както често ги няма в осъзнатото съновидение) и няма определени взаимоотношения между тях.

Разбира се, в такава „тренировка“ има и минуси, а именно възможността за пълна зависимост на човека от неговите собствени представи, пълната им обусловеност и роботизираност. Изглежда през това минава всеки и даже не го забелязва до известно време, дотолкова е зомбиран и практически винаги се намира в ума си, в своите представи за света. В този период не той притежава ума и знанията, а умът и знанията го притежават, човек напълно забравя кой е в действителност. Привличат го все нови и нови възможности, ситуации и перспективи, но всеки път, даже достигайки ги, той не получава истинско удовлетворение. Или то се оказва твърде непродължително. И в някакъв момент човек започва да разбира, че е влязал в задънена улица, че се

е лишил от Съществуване и Живот, заменяйки ги с плановете и цели; че съществуват пластове на реалността, където интелектът е безсилен, че съществува и нещо друго, неизмеримо по-дълбоко и фино. От този момент започва движение към обратната страна, към страната на целостността, към разтваряне в безсъзнателността и овладяване на ума като инструмент.

Още веднъж: не следва да се мисли, че сме дошли тук само за да се учим, и че ще пожънем плодовете на това учене някога после в „небесата”. Дошли сме свободни, дошли сме, за да играем, творим, обичаме и създаваме реалността по свое усмотрение. Ако някой забравя за своята свобода, това е негово право; и за това също има Свобода. Тя даже е в това, че можем, колко искаме, да ходим по кръговете на затвора, без да забелязваме, че няма никаква ограда.

Валерий: – Каква литература има по тези теми, за които говорехме?

– Не зная добра популярна литература на руски език по квантова механика. Мога да препоръчам фейнмановските лекции по физика, особено глави 37 и 38 с добро въвеждане във физиката и подробно описание на експеримента с двете цепнатини. За съвременното състояние и на концептуални въпроси на квантовата теория е посветен обзорът W. H. Zurek, „Decoherence, einselection, and the quantum origins of the classical”, Rev. Mod. Phys. 75, 715 (2003), на който архивна версия може да се свали от <http://xxx.lanl.gov/abs/quant-ph/0105127>

На връзката между квантовата и мистичната картина на света е посветен прекрасния сайт на Сергей Доронин <http://physmag.h1.ru/>, който горещо съветвам, да посетите. Както и форумът в този сайт.

За теорията на относителността съществува великолепна книга от Е. Тейлър и Дж. Уилър „Физика на пространство-времето”. Тя се чете като приказка! Много въпроси за връзката между квантовата физика и източните учения са засегнати в книгата на Ф. Капра „Дао на физиката”, но многото физически теории, върху които се базира Капра, в днешно време са остарели. Пък и Капра се рови твърде дълбоко, често на равнището на външното сходство. За паралелите между квантовата физика и психологията съществува не лошата книга от Р. Уилсън „Квантовата психология”. Може също да се посочи и С. Волински като автор по темата. Въпросите на трансформацията и транседентността на съзнанието са осветени в книгите на Майстор Сии „Да намериш Загубеният рай” и „Трансформация на съзнанието” и особено, „112 способа да умреш” (те са в сайта <http://www.sia.com.ua/>). Препоръчвам книгата на Екхарт Тол „Силата на момента Сега” и тази на Рам Дас „Зърно в мелницата”. Съвсем възхитителните сутри на Буда и Дзен Патриарсите може да се намерят на сайта <http://klein.zen.ru/>. А информация за нашата версия на системата Симорон е в сайта <http://simoron.dax.ru/>.

Само имайте предвид, че не е задължително да се чете всичко. Всичко, което трябва да го знаете, вие така и така го знаете в смисъла, в който вятърът „знае”, накъде да духа, а вие „знаете”, как да дишате, ядете и пиете.

Ако сте надхвърлили нечий труд... Мисля, че при изучаване на материалите на Курса сега ще ви бъде далеч по-лесно да възприемате всичко, така както и при нашето общуване „наживо”.

Превод: SMSI-Н

Редакция: Н.

Източник: <http://master-777.ru/kvantovimir.htm>